

Giới thiệu Trót Yêu Em!

Mang đến một tựa truyện nhẹ nhàng, Trương Hoàng Yến đã cho ra một tác phẩm có tiết tấu khá chậm, nhưng không quá nhàm chán, để lại nhiều lưu luyến trong lòng người đọc. Trót Yêu Em! là truyện teen được đánh giá cao về mặt nội dung, mức lan truyền của nó khiến bất cứ ai nghe đến đều muốn thưởng thức.

Giờ đây cô em gái của anh bỏ đi vì quá cô đơn, vì muốn giải thoát anh, vì đã tin lời nói “do mày sinh ra nên ba mẹ mới mất” của anh, tất cả lý do cô phải bỏ đi là do anh sao?????

Nghẹn ngào nước mắt, Linh cất lời: -Từ giờ em sẽ không cần anh nữa đâu. Em phải rời xa anh thôi vì em không muốn vì em mà anh phải khổ khi phải kiếm tiền nuôi em nữa, em chỉ là gánh nặng cho anh thôi. Nếu em ở bên anh thêm chút nữa, em sợ anh cũng sẽ bỏ em mà đi như ba mẹ mất.

Tạm biệt anh!! Gỡ bỏ đôi bàn tay to lớn của anh đặt trên vai mình, Linh quay người chạy đi thật nhanh đến trạm xe bus, chiếc ô cô cầm trong tay không biết đã buông xuống bao giờ, tự hỏi không biết thứ nước đang chảy dưới đôi mắt sưng mọng kia đơn giản là mưa hay chỉ là thứ nước mắt mặn vị muối. Đặt chân vào xe bus, Linh đưa mắt ra ngoài cửa sổ, thầm nói nhỏ: “Tạm biệt nhé, sẽ có ngày tôi ghé qua đây”

Bạn đang đọc truyện *Trót Yêu Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Không phải ai sinh ra cũng đã có 1 gia đình hạnh phúc, cũng đã có được tình yêu thương.

Đôi khi ta phải mất rất lâu để tìm ra được 1 gia đình êm ấm, 1 tình yêu thương tha thiết.

Hãy đọc câu truyện này để thấy được điều đó! --- ----- Anh Trần Vũ yêu quý của em! Khi anh đọc được bức thư này thì có lẽ em đã hoàn thành được mục đích của mình là rời xa anh rồi.

Anh biết không, không phải tự nhiên em quyết định rời xa anh đâu mà có lý do cả đấy.

Hồi nhỏ, khi ba mẹ mất, hai anh em chúng ta đã cùng nhau sống ở nhà bà nội, cùng nhau trải qua những ngày tháng khó khăn nhưng đầy hạnh phúc.

Lúc đó, tuy không còn ba mẹ nhưng vẫn cảm nhận được sự ân cần của ba, sự dịu dàng của mẹ từ anh.

Nhưng rồi một ngày anh bỗng thay đổi, anh trở nên lạnh lùng hơn, thờ ơ hơn với tất cả mọi người ngay cả với em.

Những lúc anh buồn, em lại chạy đến an ủi anh nhưng anh đã gạt em ra và nói anh không cần.

Rồi đến lúc anh bị thương, em đã đi tìm thuốc để giúp anh bớt đau nhưng rồi sao? Lại một lần nữa anh gạt em ra kèm thêm một câu nói nữa khiến tim em như thất lại: “ Tao đã nói là tao không cần, sao mày cứ làm phiền tao thế.

Mày có biết là tại mày được sinh ra trên đời này mà ba mẹ mới chết không hả.

Thời gian qua tao dành tình thương cho mày cũng chỉ vì tao thương hại mày mà thôi, một phần cũng vì lúc đó tao không hề biết vì mày được sinh ra mà khiến cho ba mẹ phải như vậy, mày đã hiểu chưa? Vậy nên mày đừng xen vào cuộc đời tao nữa!” Lúc ấy, em đã khóc, khóc rất to trong vòng tay của bà nội, anh ạ.

Bây giờ, em đang ở trong nhà của anh, ăn cơm do anh vất vả kiếm tiền mua, em cảm thấy dường như mình đang là gánh nặng cho anh vậy.

Chính vì thế em đã quyết định tự lập, quyết định giải thoát cho cuộc sống hạnh phúc của anh khỏi em.

Em sẽ không xen vào cuộc đời anh nữa đâu vì từ giờ, em sẽ cắt đứt quan hệ với anh, sẽ không là em gái anh nữa.

Cùng lắm thì em sẽ là 1 đứa mồ côi không có người thân chứ em không muốn khi nhìn thấy em anh lại nhớ về cái chết của ba mẹ.

Và anh hãy yên tâm, những gì em nợ anh, em sẽ trả không thiếu 1 xu.

Tạm biệt và không hẹn ngày gặp lại người anh trai duy nhất của em!!! p/s: Em sẽ mãi yêu thương anh dù cho chúng ta không còn quan hệ gì cả.

Hà Nội ngày 13/8/2014, Linh.Kiều Ngọc Linh” Viết xong thư, Linh đặt bức thư đó trên bàn nơi để cốc rồi nhẹ nhàng kéo đồ đi.

Linh đi nhẹ nhàng, từ từ như đang vương vấn gì đó ở nơi này.

Bỗng trời đổ mưa, cô nhanh chóng bật ô để che rồi lại tiếp tục đi.

Những giọt mưa càng lúc càng nặng hạt, rơi xối xả vào hàng cây bên đường.

Từng cánh hoa ngọn cỏ như đang hả hê tắm mưa rất vui vẻ.

Nhưng trái ngược với sự vui vẻ của hoa cỏ lại là 1 tâm trạng u buồn của cô gái đáng thương.

Đi qua hàng ghế đá sạch sẽ, có 1 chàng trai khôi ngô, điển trai đang dầm mưa với tâm trạng rối bời, lo sợ.

Thấy Linh lặng lẽ bước qua, chàng trai liền đứng dậy lên tiếng:-Em định đi đâu vậy Ngọc Linh?Linh nghe thấy người nhắc tên mình liền quay đầu lại.

Cô dừng lại, Người trước mắt cô đây không phải là người anh trai cô vừa mới đau đớn cắt đứt quan hệ trong bức thư kia sao.-Sao anh... lại ở đây? Không phải giờ anh đang tất bật lo việc ổn định công ty mới khánh thành sao?-Đúng là thế.

Nhưng anh đã quên đồ ở nhà và đã về nhà lấy, vô tình đọc được bức thư kia và anh đã chạy ra đây để ngăn em lại.

Giờ em hãy trả lời anh, em đang định đi đâu và tại sao em có thể đơn phương cắt đứt quan hệ anh em ruột thịt chúng ta chỉ bằng 1 lá thư chứ?-Em đi đâu thì đâu cần anh quan tâm.

Còn việc kia em đã nói rõ trong thư rồi nên giờ em chẳng còn gì phải nói với anh hết.

Xin lỗi nhưng em phải đi, em muộn rồi.

Trần Vũ chạy đến giữ tay Linh, anh đặt đôi bàn tay rắn chắc của mình lên bờ vai mỏng manh của cô rồi xoa mặt cô đối diện với mình: -Sao lại không cần anh quan tâm

Anh là anh trai của em, là gia đình duy nhất của em cơ mà.

Em đừng đi đâu cả, anh cần em, Ngọc Linh.

-Anh cần em? Anh cần em mà không quan tâm hỏi han em những lúc ốm đau, anh cần em mà không hỏi được 1 câu quan tâm “em định thi vào 10 trường nào?”, anh cần em mà anh nhớ nói do em sinh ra mà ba mẹ mất sao? Anh nói đi, anh cần em thế nào hay nói chính xác hơn là anh nghĩ em cần anh nhiều hơn là anh cần em.

Anh nói đi, nói đi chứ, hay em nói trúng suy nghĩ của anh rồi.

Trần Vũ im lặng, lặng người đi vì những gì cô em gái nói.

Quả thật lúc đó anh đã quá nóng tính nên mới không kịp nghĩ những gì mình độc địa nói ra, đúng là lúc đó anh đã không quan tâm hỏi han Linh lúc ốm đau, ngay cả bây giờ cũng thế, do quá bận lo chuyện công ty mới khánh thành nên anh đã không hỏi được cô em gái mình dự định thi trường nào.

Anh đã nghĩ rằng một ngày nào đó cô em gái bé nhỏ, thơ ngây của mình sẽ không cần mình nữa nhưng một ngày nào đó mà anh nghĩ lại là lúc cô đã tốt nghiệp đại học, tự biết xây dựng cho mình 1 gia đình gồm 1 người chồng luôn yêu thương cô và những đứa con xinh xắn đáng yêu.

Sao điều đó lại khác thế, giờ đây cô em gái của anh bỏ đi vì quá cô đơn, vì muốn giải thoát anh, vì đã tin lời nói “do mày sinh ra nên ba mẹ mới mất” của anh mà bỏ đi, chung quy lại lý do cô phải bỏ đi là do anh sao?????Bằng giọng nói nghẹn ngào nước mắt, Linh cất lời: -Từ giờ em sẽ không cần anh nữa đâu.

Em phải rời xa anh thôi vì em không muốn vì em mà anh phải khổ khi phải kiếm tiền nuôi em nữa, em chỉ là gánh nặng cho anh thôi.

Nếu em ở bên anh thêm chút nữa, em sợ anh cũng sẽ bỏ em mà đi như ba mẹ mất.

Tạm biệt anh!! Gỡ bỏ đôi bàn tay to lớn của anh đặt trên vai mình, Linh quay người chạy đi thật nhanh đến trạm xe bus, chiếc ô Linh cầm trong tay không biết đã buông xuống bao giờ, tự hỏi không biết thứ nước đang chảy dưới đôi mắt sung mừng kia là mưa hay thứ nước mắt mặn vị muối.

Bước vào xe bus, Linh đưa mắt ra ngoài cửa sổ, thầm nói nhỏ: “Tạm biệt nhé, sẽ có ngày tôi ghé qua đây”

Bạn đang đọc truyện *Trót Yêu Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Sau 2 tiếng đồng hồ dài đằng đẳng lăn bánh, cuối cùng chiếc xe bus đã đến nơi mà Ngọc Linh cần đến – Trường THPT nội trú MD.

MD được viết tắt từ My Dream.

Ngôi trường này vô cùng rộng lớn, có đầy đủ thiết bị dạy học hiện đại, có đủ các sân dành cho các môn thể thao và các phòng dành cho CLB.

Trước đây, khi thành lập ngôi trường này vẫn còn ý nghĩ “trọng nam khinh nữ” nên MD chỉ giành cho nam sinh học.

Nam sinh trong trường này phải là những cậu ấm, con nhà quyền quý thì mới có đủ 20 triệu đồng để đóng học phí trong 1 tháng (đó là còn chưa kể đến việc ăn ở trong kí túc xá của trường).

Năm nay, chủ tịch cũ của trường MD đã đến tuổi về hưu nên phó chủ tịch trường được lên thay.

Vừa nhận chức, ông đã cho đổi mới toàn bộ trường học từ kỉ luật cho đến cơ sở vật chất, ông đều cho đổi mới toàn bộ.

Trường nam sinh nội trú MD giờ đây đã trở thành trường THPT nội trú MD, cả nam sinh lẫn nữ đều có thể vào học nếu như có điểm tuyển sinh là 57,5 điểm.

Theo truyền thống của MD thì học sinh nào có điểm tuyển sinh cao nhất sẽ có cơ hội được miễn phí 100% tiền học phí, giảm 30% tiền điện nước ở kí túc xá và người may mắn đó không ai khác chính là Kiều Ngọc Linh với số điểm đầu vào là 60.

Khu kí túc xá của trường phải nói là vô cùng sang trọng, do không đủ thời gian để xây thêm khu KTX nữ nên chủ tịch trường đã xây thêm phòng vào kí túc xá nam, nam ở dãy phòng bên trái, nữ ở dãy phòng bên phải.

Mỗi phòng có diện tích hơn 50m², trong phòng có giường ngủ, 1 cái tủ lạnh nhỏ đủ dùng, 1 chiếc giá sách, 1 chiếc tủ đựng quần áo giày, 1 chiếc ghế sofa, 1 chiếc bàn kính đặt giữa phòng, 1 chiếc laptop được kết nối wifi của trường, 1 không gian bếp nhỏ và 1 phòng tắm có bình nóng lạnh và bồn tắm cao 50cm, dài 1m65.

Đương nhiên căn phòng sang trọng cũng không thể thiếu máy lạnh và quạt được.

Linh bước vào trường với sự ngỡ ngàng tột độ.

Ngôi trường quá rộng lớn so với những cô nghĩ.

Lang thang thăm quan mọi nơi, Linh thấy nơi này thật đẹp.

Cô đi mãi, đi mãi mà vẫn chưa thấy khu ký túc xá đâu cả.

Chợt cô nhìn thấy một người con trai rất điển trai, khá cao ráo đang bê 1 trống sách khá nặng, cô liền nghĩ rằng: “Ôi vị cứu tinh của mình đây rồi!!^^” Linh kéo va li, chạy thật nhanh đến chỗ chàng trai, đặt va li sang 1 bên rồi đỡ phần nửa trống sách đó.

Cô sắp lại chỗ sách rồi lại kéo va li đi.

Chàng trai ban đầu hơi ngạc nhiên song về sau cũng mỉm cười với Linh như lời cảm ơn.

Linh bắt chuyện:- Anh học sinh này, sao anh mang lắm sách thế?Chàng trai ngạc nhiên lần 2: Học sinh? Nhìn mình giống học sinh lắm sao? Mình là giáo viên có muôn vàn quyền lực cơ mà.

Ồ, tôi không phải... Linh chen ngang:- Anh có biết kí túc xá ở đâu không? Em là học sinh mới nên không rõ“Hóa ra là học sinh mới nên mới không biết mình là giáo viên, nếu mà không phải là học sinh mới mình sẽ trừ điểm tổng kết của cái con bé này” -À, cũng gần lắm, tôi đang trên đường tới khu đó nên em có thể đi cùng -Dạ, em cảm ơn.

Mà anh này, anh học ở đâu? Anh bao nhiêu tuổi rồi?Lúc này chàng trai mở to đôi mắt ngược lên nhìn cô học sinh gan to kia là ai mà dám gọi anh là “anh học sinh”.

Nhưng khi khuôn mặt của Linh đập vào mắt anh, chàng trai đã đứng hình bởi cô học sinh ấy.

Cô học sinh này thật đẹp, thật thánh thiện, mái tóc dài màu nâu mượt như suối, đôi mắt ánh tràm kia sao có thể bí ẩn và buồn như vậy, chiếc mũi cao mà không quá nhọn, đôi môi cánh anh đào đỏ hồng kết hợp với làn da trắng mịn kia tự hỏi là do công nghệ make-up quá tuyệt hảo hay là 1 vẻ đẹp tự nhiên thánh thiện không son phấn.

Chàng trai thấy giáo này hình như đã phải lòng cô học sinh gan to này mất rồi.

Mất khoảng 2 phút, chàng mới đáp lại:-Tôi ... tôi ... học ở tầng 3, khối 12, 17 tuổi.“Ồi Hoàng Minh Nhật tôi ơi, sao mày có thể nói dối là 1 học sinh lớp 12 chứ, mày là thầy giáo dạy lớp 12 cơ mà.

Nhật ơi là Nhật, tao hận mày!!!” _ Chàng trai thầy giáo tự chửi thầm mình- Vậy sao, em 15 tuổi, khối 10, chắc là em học tầng 1.

Hai người cứ vừa đi vừa luyên thuyên đủ chuyện, cuối cùng cũng đến kí túc xá.

Linh chào tạm biệt chàng trai rồi mỗi người 1 ngã, chàng trai thầy giáo thì về phòng kí túc của giáo viên, còn Linh thì chỗ quản lý kí túc để nhận chìa khóa phòng.

Cô ở phòng 340 đối diện phòng 360.

Linh mở cửa phòng, cô khẽ thốt lên.

Căn phòng này thật rộng và sang trọng.

Cô đi tham quan phòng, sắp xếp đồ đạc lại rồi lăn ra giường ngủ một giấc ngon lành.

Bạn đang đọc truyện *Trót Yêu Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Sau khi Ngọc Linh lên xe bus rời khỏi khu phố ấy, Trần Vũ đã chạy theo chiếc xe cả một đoạn đường dài.

Anh vừa đi vừa tự kiểm điểm bản thân: “Nếu như mình quan tâm tới Linh nhiều hơn thì nó sẽ chẳng ra đi và nếu như lúc ấy mình không nói những lời nói đó thì nó cũng chẳng tổn thương như thế.

Ông trời ơi, xin hãy đừng để em gái con ra đi, xin đừng để em gái rời bỏ con.

Con nguyện đánh đổi tất cả những gì con có, kể cả mạng sống này để Ngọc Linh – em gái con không xa con.

Xin Người hãy để nó ở lại, con cầu xin Người!” Mặc cho Trần Vũ khẩn khoản cầu xin, trời chẳng chịu nghe những lời ấy.

Chiếc xe bus đang mang em gái anh đi vẫn không đi chậm lại mà càng đi nhanh hơn.

Anh đứng khựng lại vì thất vọng, gào thét thảm thương trong màn mưa dày đặc.

Có phải chẳng, những gì mình có mà không trân trọng sẽ bị trời mang đi? Quả nhiên đúng là thế. Mấy ngày tiếp đó, Trần Vũ chìm ngập trong rượu và nỗi buồn.

Anh giờ đây mới cảm thấy được sự cô đơn mà em gái mình phải trải qua.

Cái cảm giác này thật sợ hãi và khó chịu biết nhường nào.

Vũ thiếp đi trong cơn say bởi rượu, anh mơ thấy Linh đang đau khổ tự vượt qua cuộc sống không hề khá giả mà mình tạo ra.

Cô đang phải làm những công việc nặng nhọc để sống qua ngày.

Vũ thấy thương em vô cùng, chỉ tại anh ngu ngốc không nhận ra gia đình của mình đang không hạnh phúc nên mới làm mọi chuyện rối tung thế này.

Đột nhiên anh choàng dậy sau giấc mơ đó, anh chạy đi tắm, thay bộ quần áo nhả nhúm trên người ra và vụng 1 bộ vét vào, lấy lại phong độ của 1 chủ tịch xây dựng nên công ty thời trang K&L, anh bắt đầu đến công ty để giải quyết tất cả những gì bị đình trệ trong những ngày qua.

“Kiều Ngọc Linh, anh sẽ cố gắng để có 1 cuộc sống sung túc, giàu sang, anh sẽ đem lại cho em 1 gia đình hạnh phúc và quan trọng hơn, anh bù đắp cho em tất cả, đem em trở về với người thân duy nhất của em – chính là anh trai em, Kiều Trần Vũ.”

Đúng như những gì Trần Vũ mơ, Ngọc Linh đang phải sống vô cùng khổ sở bởi những việc làm thêm để kiếm tiền.

Sáng thì phải dậy lúc 4h để đi khuôn bột mì, hoa quả, rửa đồ dùng làm bánh và đi sắp xếp bánh ở Dream Bakery.

Từ 7h đến 12h30 sáng thì học ở trường.

Đến 16h30 chiều thì làm lao công quét dọn trong siêu thị, kết thúc công việc lao công thì phải đi làm gia sư Toán, Lý, Anh cho 1 cậu nhóc lớp 9 đến 21h30.

Cả ngày hầu như kín hết, không có nổi thời gian đi chơi, mua sắm như bao nữ sinh cấp 3 khác.

Tuy vậy, Linh không hề bỏ 1 buổi học nào, vẫn dẫn đầu trường về kết quả học tập.

Cứ vậy, cứ vậy, ngày mai đã là ngày khai giảng của trường THPT nội trú MD, Linh mong rằng ngày mai mình sẽ kịp để không muộn lễ khai giảng.

Bạn đang đọc truyện *Trót Yêu Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Tít tít tít tít, tít tít tít tít....

3:30 sáng. Hôm nay là ngày khai giảng năm học mới đầu tiên của năm học cấp 3 nhưng cô gái bé nhỏ Kiều Ngọc Linh không thể dành nhiều thời gian để chăm sóc cho nhan sắc của mình.

Tiếng đồng hồ báo thức kêu báo hiệu đã đến lúc cô phải dậy.

Linh chạy nhanh vào nhà tắm vệ sinh cá nhân rồi lại trốn ra khỏi trường đi bắt đầu một ngày mới bằng công việc ở Dream Bakery.

Do lúc trước chăm tập võ và thể thao nên giờ đây việc khuôn vác đồ nặng với Linh chỉ là muối mà thôi.

Nhanh chóng rửa xong đồng hồ làm bánh để đầu bếp bắt đầu công việc, cô cảm thấy vội vàng hơn bao giờ hết.

Xong xuôi mọi việc ở cửa hàng, ngược lên đồng hồ cũng đã hơn 6h.

Nó vội vàng xin phép chủ quán rồi ba chân bốn cẳng chạy thực mạng về kí túc xá của trường.

Vừa chạy vừa chi để ý thời gian nên Linh không hề biết rằng đang có 1 chiếc ô tô sang trọng từ ngã rẽ chạy tới.

Chưa nhận thức được chiếc ô tô thì Linh đã bị chiếc xe đâm trúng, nó ngã lăn xuống đường, chày xước hết cả chân tay, chân phải do va chạm mạnh với đường nên đã bị xái, vô cùng đau đớn.

Cô gái trên xe thấy đã đâm vào ai đó nên vội vàng mở cửa xe xuống xem sao. - Ôi trời ơi, xin lỗi bạn, tại tài xế của mình đi không cẩn thận nên đã va phải bạn.

Bạn có sao không? Linh rời mắt khỏi những vết thương nhìn cô gái vừa hốt hoảng hỏi mình.

Mắt của Linh bắt đầu phân tích hình dáng con người đứng trước mặt, cô gái này xinh xắn, đáng yêu như Sam Sam trong phim "Sam Sam đến rồi" của phim Trung Quốc vậy.

Linh thoát ra khỏi ý nghĩ của mình rồi vội vàng trả lời: - Mình không sao đâu, chỉ bị trầy tí da thôi.

Mà đây cũng không phải lỗi của chú tài xế đâu, chỉ tại mình vội vàng, hấp tấp nên đi đứng không nhìn đường.

Xin lỗi bạn nha, mình sắp muộn lễ khai giảng rồi, mình phải đi đây.

_ Dứt lời, Linh đứng lên, quay người định chạy tiếp - À, từ từ đã, nếu bạn vội mình cũng có thể cho bạn đi nhờ, mình đang trên đường đến trường MD để khai giảng - Vậy sao? Mình cũng đang đến đó, vậy bạn cho mình đi nhờ nhé! Cô gái kia nhanh nhẹn mở cửa xe, nó tập tễnh leo lên xe với 1 tâm trạng vô cùng biết ơn.

Trên đường, hai người nói chuyện với nhau rất tâm đầu ý hợp.

Hồi đủ thứ mới biết được rằng, cô gái này tên Khương Uyên, do mới đi du lịch về nên chưa nhận phòng ký túc và cũng chưa tham gia 1 buổi học chính nào.

5 phút sau, chiếc xe dừng lại ở cổng trường, nó tạm biệt Khương Uyên rồi phóng như bay với cái chân tập tễnh về phòng của mình ở tầng 3

Bước được vào phòng, Linh thở hắt hắt, vớ ngay bộ đồng phục rồi chạy vào phòng tắm tắm cho sạch mùi mồ hôi nhễ nhại. Sau 10 phút đồng hồ, nó đã chỉnh chu váy áo bước ra khỏi nhà tắm.

Vận trên người chiếc áo sơ mi ngắn tay có gài nơ ở cổ cùng chiếc váy kẻ ca rô đỏ đen trên đầu gối một chút, trông Linh thật dễ thương.

Chải mượt mái tóc nâu dài ngang lưng, Linh tiện tay buộc cao mớ tóc ấy lên, 1 vài cọng tóc mái lưa thưa rủ xuống vàng trán như để làm cho nó trở nên lạnh lùng hơn.

Nhìn qua mình một lượt mình trong gương, Linh đi đôi giày bệt màu trắng vào và bước ra khỏi phòng với vẻ duyên dáng, lạnh lùng thường ngày.

Hội trường trung tâm của trường hôm nay thật náo nhiệt, đi đâu cũng thấy những chàng trai đẹp trai, lịch lãm trong bộ đồng phục là áo sơ mi ngắn tay cùng chiếc quần đen hơi bó ống.

Các cô gái cũng không kém phần điệu đà, đáng yêu nhưng nếu là đáng yêu, duyên dáng và thu hút nhất thì không ai có thể so sánh được với Kiều Ngọc Linh.

Linh đi đến đâu, các chàng trai không 1 ai là không nhìn cô với ánh mắt ngưỡng mộ(ngoại trừ một số), còn các cô gái thì nhìn nó với ánh mắt ghen tỵ nhưng lại không một ai phủ nhận vẻ đẹp tự nhiên thu hút của nó.

Chợt thấp thoáng từ xa bóng dáng của anh chàng thầy giáo Hoàng Nhật Minh, nó cảm thấy hơi vui mừng, nhẹ nhàng chạy lại kìm cổ anh:-Ohayo.Nhật Minh ngược lên nhìn người kìm cổ mình, anh khẽ à 1 tiếng rồi đáp:-Chào em.

Em có thể bỏ tay đang kìm cổ tôi ra không, tôi sắp ngạt thở rồi đây.Linh bỏ tay ra, Nhật Minh đứng thẳng dậy chỉnh lại cổ áo rồi khẽ mỉm cười.

Linh cố gắng vươn tay chỉnh lại mái tóc hơi rối của anh và cũng cười đáp lại.

Xung quanh, các nữ sinh xúm lại với nhau bàn tán.-Bọn cậu ơi, nhìn kia, con bé kia đang quyến rũ thầy Minh lớp 12A1 kia.

Con bé đó gan to thật, dám tán tỉnh thầy Minh của chị Mai Chi._ Nữ sinh 1-Ôi con bé kia thật may mắn khi đụng vào thầy Minh mà không bị thầy trừ điểm tổng kết._ Nữ sinh 2-Trời, con bé xinh xắn kia không biết việc thể hiện tình cảm với thầy giáo là sai sao?_ Nữ sinh 3-Ôi nụ cười thầy đẹp quá! Ước gì thầy ấy có thể yêu mình thì tốt biết mấy._ Nữ sinh 4Những lời bàn tán ngày 1 nhiều hơn, lớn hơn vậy mà 2 nhân vật chính bị nói đến lại không hay biết gì hết.

Chỉnh lại được mái tóc, Linh rút tay lại:-Em giữ được hình tượng đẹp trai cho anh rồi đây, coi như trả ơn cho vụ đã trở thành bạn em.

-Cảm ơn em.

Em hôm nay xinh lắm.

-Chỉ hôm nay thôi sao?-Không, chẳng qua là hôm nay trông đáng yêu hơn mọi ngày một chút._ Anh bẹo má Linh rồi cười tỏa nắng.

Thấy nụ cười đó, đám nữ sinh trong trường lại nhao nhao lên:-Mày ơi, tao biết thầy Minh rất điển trai nhưng không ngờ khi cười thầy có thể đẹp như thế này à._ Nữ sinh 1 -Oh my god, nếu thầy mà cười như vậy mỗi ngày khi lên lớp giảng bài khối 12 thì tao có thể sẽ bắt chước hết để yêu thầy mất._ Nữ sinh 2.....Linh thấy hơi khó chịu bởi cái bẹo má của Nhật Minh, liền giả vờ khóc.

-Hức, hức hu hu hu hu, anh Minh bắt nạt em.

Hức hức hức -Ày, Linh, em sao thế? Anh mới trên tí thôi mà em đã khóc rồi sao.

Anh xin lỗi mà, em nín đi-Em không nín đâu, ai bảo anh trêu em.

Oa oa oa oa oa -Thôi nín đi, khi nào xong khai giảng anh sẽ công em đi 2 vòng vườn trường rồi công em lên tận phòng ký túc xá luôn, được chưa? -Ít ra thì cũng phải thế chứ.

_ Linh bỏ tay ra khỏi mắt rồi lè lưỡi trêu Nhật Minh, lúc này anh mới biết mình bị lừa.

Anh chỉ lắc đầu với ý nghĩ “Cô bé này ranh ma quá!” Tiếng thông báo vang lên: “ Xin mời, tất cả học sinh ổn định chỗ ngồi, các thầy cô giáo xin hãy giữ trật tự ở khu vực học sinh để chúng ta bắt đầu lễ khai giảng.

Xin cảm ơn!”Nghe thấy thông báo, Linh chào tạm biệt anh rồi quay người bước về hàng ghế của lớp.

Từ đằng sau, Nhật Minh thấy những vết thương trầy xước nơi bắp chân và kiểu đi tập tễnh của nó, anh khẽ lắc đầu: “ Đến bao giờ thì em mới không quỵ nữa thế?” Sau đó, Nhật Minh cũng đi về phía hội trường nơi có lớp 12A1 mà anh chủ nhiệm.

Bạn đang đọc truyện *Trót Yêu Em!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

-Xin mời tất cả các em học sinh cùng toàn thể giáo viên ổn định để chúng ta bắt đầu lễ khai giảng.

Xin mời cô hiệu trưởng lên phát biểu đôi lời._ Tiếng nói vang lên từ mic của cô tổng phụ trách khiến cho tất cả học sinh đều chú ý và răm rắp làm theo đơn giản vì học sinh trong trường không ai là không biết quyền học bạ của mình sẽ thế nào khi chống đối lại cô Hà tổng phụ trách -Các em học sinh thân mến, hôm nay là ngày 5/9/2014 là ngày mà cả nước chúng ta đang vui mừng chào đón lễ khai giảng.

Trong năm học vừa qua thầy và trò trường ta đã vô cùng nỗ lực trong việc dạy và học và đã giành được nhiều thành tích cao.

Như các em đã biết năm nay, trường ta đã tuyển sinh thêm cả những học sinh nữ, những cô gái giỏi giang, xinh đẹp vào học.

Cô muốn các em nam phải bớt nóng tính đi, phải dịu dàng khi nói chuyện với các bạn nữ, và quan trọng hơn là nếu có lỡ trao trái tim mình cho bạn nữ nào thì hãy giúp bạn học tốt hơn và hãy giữ quan hệ ở mức trong sáng nhất.

Năm nay cô cảm thấy rất vui mừng khi vừa mới mở rộng việc tuyển sinh nữ đã có ngay 1 bạn nữ có số điểm đỗ đầu vào cao nhất trường chúng ta đó là bạn Kiều Ngọc Linh.

Xin mời em Linh lên chia sẻ với mọi người 1 chút về việc học cũng như cuộc sống của mình. Nghe thấy tên mình được xướng lên, Linh nhẹ nhàng đứng dậy, đi từ tốn lên khán đài.

Đứng trước micro, bằng giọng lạnh nhạt, lạnh nhất có thể, nó bắt đầu nói:-Kính thưa các thầy cô giáo cùng các bạn học sinh thân mến, tôi tên là Kiều Ngọc Linh, 15 tuổi học lớp 10A1.

Trong đợt thi vào 10 lần này tôi đã rất may mắn khi đạt được kết quả cao hơn cả mong đợi.

Để làm được điều này thực sự tôi đã nỗ lực rất nhiều.

Tôi mồ côi cha mẹ từ nhỏ nên trong kì thi kia đã không nghe được lời động viên của ba mẹ, tôi có 1 người anh trai nhưng do phải làm việc nuôi tôi nên cũng không thể quan tâm xem tôi cần gì, muốn gì và sẽ làm gì.

Do mồ côi nên từ khi nhỏ tôi đã bị chế diễu rất nhiều nhưng tôi đã tự nhủ với bản thân là “nước mắt chính là sự yếu đuối, yếu đuối không thể mang ta tới thành công” nên đã cố gắng trở nên mạnh mẽ hơn.

Giờ đây, tôi đã đủ mạnh mẽ để đương đầu với tất cả, tôi ghét những kẻ mạnh bắt nạt kẻ yếu vì thế nếu như có điều đó xảy ra trong trường này tôi sẽ không để yên.

Tôi xin hết.

Dứt lời, Linh đi về chỗ ngồi với tròng mắt tay tán thưởng vô cùng nồng nhiệt.

Những cô bạn xung quanh đều nhìn Linh với ánh mắt khâm phục còn những cậu bạn thì đều nhìn với ánh mắt ngạc nhiên không thể tin.

Tiếng vỗ tay dứt, cô Hà lại nói tiếp: - Tiếp theo đây là hội trường hội học sinh lên triển khai các câu lạc bộ và đọc lời hứa quyết tâm năm học mới.

mời em.Hội trường từ trong cánh gà bước ra, tiếng hò hét của nữ sinh bên dưới đầy phấn khích.

Cậu ấy chỉnh lại micro rồi lên tiếng: -Kính thưa các thầy cô giáo cùng toàn thể các bạn học sinh có mặt trong buổi lễ ngày hôm nay.

Tôi tên là Khương Hàn Băng học sinh lớp 12A1, sau đây tôi xin triển khai các câu lạc bộ của trường.

Theo mọi năm, trường ta vẫn có các câu lạc bộ bóng đá, bóng bàn, bóng rổ nam, bơi, điền kinh, karate, teakwondo, toán, văn, anh, sinh, sử, địa, lý, hội họa và âm nhạc nhưng năm nay do trường mở rộng tuyển nữ sinh nên các câu lạc bộ có chút thay đổi: chúng ta sẽ có thêm CLB thiên văn, bóng bàn nữ, bóng rổ nữ và bơi nữ.

Quy định của nhà trường là mỗi bạn phải chọn cho mình 1 CLB nên chính vì vậy các bạn hãy suy nghĩ thật kỹ trong việc chọn lựa.

Và hôm nay là ngày khai giảng là ngày khởi đầu của 1 năm học mới, em thay mặt tất cả các bạn trong trường hứa với các thầy cô giáo là sẽ cố gắng đạt kết quả thật cao trong năm học này.

Em xin hết!

1 tràng pháo tay nữa lại vang lên, Hàn Băng quay trở lại cánh gà.

Rồi lễ khai giảng tiếp tục được 20 phút nữa rồi kết thúc.

Linh đứng dậy, rời khỏi hàng ghế với cái chân tập tễnh, đi tìm Nhật Minh.

Sân trường lúc này thật nhộn nhạo, không biết Nhật Minh đang ở chỗ quái quỷ nào.

Và thế là dáng người cao cao ấy hiện ra nổi bật trong đám đông, vắn vỏi chiếc chân đau lúc sáng, nó tiến lại gần sau Nhật Minh rồi nhảy phốc lên lưng anh.

Anh giật mình, người hơi mất thăng bằng, lấy tay cốc đầu Linh.-Em thoát ần thoát hiện làm anh sợ đấy.

Thôi xuống khỏi lưng anh đi để anh bỏ cái áo vet với caravat ra đã.

Linh nghe lời anh, nhảy xuống, chu môi tỏ vẻ giận anh.

Nhật Minh nhìn thấy hành động này của nó thì cảm thấy dễ thương vô cùng, chỉ muốn cắn đôi môi hoa anh đào đậm kia 1 cái.

Nhật Minh cởi áo vet và caravat ra đưa cho nó cầm rồi dỗ nó: -Này, cầm hộ anh đi nhanh lên.

Xong còn đi ra vườn trường nữa chứ.

-Sao em phải cầm? Anh cũng có tay mà? - Thế giờ anh cầm thì sao công em, hay giờ anh cầm rồi em công anh nhá._ Nhật Minh nở nụ cười gian tà -Cầm thì cầm, lắm chuyện._ Linh phồng má đáp lại -Rồi,giờ thì lên đi!_ Vừa nói Minh vừa khịu chân xuống để Linh dễ trèo lên -Anh xuống thấy nữa đi, em mặc váy đấy.

Minh nghe nó nói, cũng xuống thấp hơn, Linh trèo lên, yên vị trên lưng anh rồi đưa tay cốc anh 1 cái để trả thù lúc nãy.

Cốc xong nó choàng 2 tay ôm cổ Minh để khỏi ngã.

Anh cũng nó đi đến khu vườn trường, nơi đây rất đẹp và khá yên tĩnh.

Vừa đi nó vừa hỏi chuyện anh: -Anh, có phải anh học lớp 12A1 không thế? Minh hơi chột dạ, sợ rằng nó đã biết việc anh nói dối nên đã hơi lúng túng:-Tất... tất... tất nhiên rồi.

-Thế à? Vậy mà mấy lần em đi qua chẳng thấy anh đâu cả.-Ah, chắc ... chắc lúc đó anh đang đi chạy việc cho giáo viên hoặc ... hoặc đi WC thôi. - Thế tại sao hôm nay anh phải mặc vét, học sinh phải mặc đồng phục chứ? -Tại anh thích chơi trội thôi.

Em có biết những người chơi trội thường được gái theo không hả.

Anh đang cố gắng kiếm bạn gái để thoát khỏi kiếp FA đây-Ồ thế em không phải bạn gái anh à?-Em ngốc quá.

Bạn gái là người yêu ý chứ không phải bạn là con gái.

Em hiểu chưa ngốc -Thế em không làm bạn gái anh được sao? Em cũng yêu anh lắm mà. Nghe Linh nói yêu mình, Nhật Minh hơi sững lại.-Em nói em yêu anh đấy à nhóc? -Đúng thế.

Anh dẫn em đến KTX hôm mới vào trường này, anh đã làm bạn tâm sự của em này, còn giúp em giặt đồ, quan tâm em nữa, anh giống như một người mẹ quan tâm con gái ý nên em yêu anh là chuyện bình thường mà.“ Trời ạ! Cái con bé này, cứ nói yêu mình làm mình tưởng nó yêu mình thật, nếu nhóc này mà không nói cái câu cuối kia chắc mình đã lỡ miệng tỏ tình rồi mất!”-Ừ, Linh ơi, mình đi 1 vòng rười rồi đấy, anh mỏi quá, em xuống đi bộ đi.

-Không chịu đâu, anh bảo công em hai vòng rồi công về tận phòng ký túc luôn cơ mà.

Không đi bộ đâu, không đi bộ đâu._ Vừa nói Linh vừa nhõng nhẽo trên lưng Nhật Minh làm anh suýt ngã.

Bỗng nó nghe thấy tiếng khóc ở sau vườn hoa, nó liền ra lệnh cho Minh:-Anh Nhật Minh, đi ra sau vườn hoa đi nhanh lên, em thấy có ai khóc ấy._ Nó đánh thụp vào vai anh 1 cái như chủ vỗ mông ngựa vậy rồi hô” Cha, Cha, Cha” Nhật Minh dừng lại ở sau vườn hoa, có 1 cô gái đang đứng 1 chàng trai khóc lóc rất thảm thương vậy mà chàng trai chẳng làm gì, chỉ đứng đấy nhìn.

Linh thấy bất bình liền, nhảy xuống khỏi lưng anh, đi một mạch đến chỗ đôi trai gái kia, quay sang bạn nữ nói: -ê, bạn sao thế? -Hức Hức mình... hức..

bị người ta... hức hức từ chối rồi.

Đã thế hức,anh ấy còn... hức... nói mình đừng già vờ nai tơ nữa...

hức... anh ý nói mình thực chất là bạch cốt tinh độc ác, lừa tình người ta rồi bỏ rơi họ.

Oa oa oa oa oa oa.Linh tức giận, liền quay sang phía người con trai kia.

Mắt Linh bắt đầu phân tích hình ảnh, trước mắt Linh bây giờ chính là một mỹ nam thực thụ, anh ta sở hữu 1 vóc dáng phải gọi là siêu chuẩn, làn da trắng như da con gái, mái tóc đen bóng bệnh lẳng tử, đôi mắt nâu ánh lên sự lạnh lùng đầy uy quyền, chiếc mũi cao cao, đôi môi mỏng hồng hồng quyến rũ.

Linh trầm trồ tự nhẩm khen anh ta trong suy nghĩ.

-này anh kia.

Anh cũng đẹp trai đấy, uy quyền đấy nhưng sao lời nói của anh như 1 tên đầu đường xó chợ vậy.

Anh biết được bao nhiêu về người ta mà nói là bạch cốt tinh, giả nai tơ, lừa tình người khác hả? -tôi biết đủ về cô ta để nhận định cô ta là bạch cốt tinh, giả nai tơ, lừa tình người khác.

Còn cô, có biết được bao nhiêu về cô ta mà bảo cô ta không phải bạch cốt tinh, không phải giả nai tơ đi lừa tình người khác.

Cô nói tôi ăn nói như đầu đường sỏ chợ sao, đối với loại người như cái cô gái bạch cốt tinh này thì tôi nói vậy là tốt cho cô ta lắm rồi đấy.-Tuy tôi chưa biết gì về cô bạn này nhưng tôi tin cô ấy không phải người như anh nói đâu.

Đồ thần kinh.

Dứt câu, Linh dắt cô bạn ý đi, đỡ cô ta 1 lúc rồi cùng Nhật Minh về kí túc xá.

Chàng trai vừa cãi nhau với Linh không ai khác chính là hội trưởng hội học sinh – Khương Hàn Băng nổi tiếng với việc có thù ắt phải báo.

Vừa nãy bị Linh nói là đồ thần kinh nên giờ đang vô cùng tức tối, chỉ muốn gặp Linh cãi lý mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Trót Yêu Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

“Con nhóc xác xược đó nghĩ mình là ai chứ, dám nói Khương Hàn Băng này thần kinh, chắc con bé này đang muốn cuộc đời cấp 3 của mình gặp nhiều sóng gió đây.

Cứ để rồi xem, con nhóc xác xược, tôi sẽ khiến cho cô thấy được bộ mặt thật của cô gái bạch cốt tinh kia, đến lúc ấy thì hãy đến mà quỳ gối xin lỗi tôi!”
_ Khương Hàn băng tức giận, day nghiêng Linh trong suy nghĩ.

Về phần Kiều Ngọc Linh thì nó đang yên vị trên lưng anh chàng thầy giáo Hoàng Nhật Minh, tiến về phòng 340.

Lúc này nó cũng đang tức giận không kém “Cái gì cơ, anh ta dám nói anh ta biết đủ về cô bạn ấy để nói cô ấy là bạch cốt tinh sao? Thật nực cười.

Con trai sao có thể đã từ chối tình cảm của người ta rồi còn nói người ta giả nai tơ, lừa tình người khác chứ.

Đồ thần kinh kia, hãy đợi đấy tôi sẽ chứng minh cho anh thấy những gì anh nói là sai, đến lúc đó tôi sẽ bắt anh quỳ gối, dập đầu xin lỗi cô bạn ấy, làm anh mất hình tượng đẹp mã của mình trong mắt các cô gái thì thôi!” -Linh này, nếu 1 ngày em phát hiện ra người mà em yêu thương, tin tưởng nhất lừa dối em thì em sẽ thế nào? Em có tha thứ cho người đó không? -Ừm... em cũng không biết nữa.

Nhưng nếu người đó nói cho em biết lý do tại sao lừa dối em thì có thể em sẽ xem xét.

Nói dối là 1 điều không tốt và em cũng không thích người nói dối đâu.

Nghe câu trả lời từ nó, Nhật Minh cảm thấy lo lắng, sợ hãi.

Anh sợ một ngày nào đó nó biết được sự thật anh lừa dối nó thì những nụ cười anh cố bắt nó thành thật với mình sẽ không còn được thấy nữa, anh sợ nó lại lạnh lùng như trước khi gặp anh, sợ nó lại sống giả tạo với bản thân để nhận về mình sự cô đơn nhưng lại không làm tổn thương trái tim.

Phải chăng ngay từ đầu anh đã sai khi hứa theo câu nói “anh học sinh” của nó để cố gắng làm nó nhận ra thứ tình yêu của anh dành cho nó ngay từ cái nhìn đầu tiên giống thứ tình yêu mà Do Min Joon dành cho cô gái mà anh ta yêu sau 400 năm Chun Song Yi trong bộ phim Hàn nổi tiếng “Vì sao đưa anh tới”.

Thật là nan giải, nếu anh nói ra có thể sẽ bị nó ghét bỏ, còn không nói ra sẽ cảm thấy khó chịu với lòng mình.

Ước gì giờ đây có thể có 1 phép màu giúp anh biết nên làm gì thì tốt biết mấy.

Thoáng chốc đã đến phòng 340, Nhật Minh rung rung người nó, gọi:-Hãy, Xuống đi nhóc Linh.

Em đang ngủ đấy à sao im hơi lặng tiếng thế?-Oáp....

Ưm đến rồi hả? Tại anh đi nhẹ quá nên em buồn ngủ, ngủ luôn. Linh liếc mắt nhìn xung quanh, nhận ra cô bạn Khương Uyên đang loay hoay mở cửa phòng 341, Linh “A” 1 tiếng: -Khương Uyên, bạn ở phòng 341 à? -Ôi, bạn là hàng xóm của mình sao? Chúng ta có duyên quá! -Ừ, mình ở phòng 340- Thế cái anh đang cồng bạn là ai đấy? Đẹp trai thế, có phải bạn trai không hả?-Không phải đâu.

Đề mình giới thiệu, đây là anh Hoàng Nhật Minh, học lớp 12A1.

Mình coi anh ý như mama của mình ý. Linh đặt cằm mình lên vai anh rồi lên tiếng: -Mama yêu quý, hôn má con 1 cái thể hiện tình yêu thương đi nào! Theo quán tính, Minh quay đầu về phía có tiếng gọi, môi anh chạm vào má Linh, 1 cái hôn nhẹ vô tình.

-Khương Uyên thấy mama mình tốt chưa?-Hóa ra là mama à, làm mình cứ tưởng là bạn trai.

Vậy mình cưa anh này nhé, mình đang chán vì chẳng có bạn bè để đi chơi đây. -Cũng được đấy.

Anh Minh đang kêu chưa có bạn gái để thoát khỏi kiếp FA này.

Giờ thì anh cầu được ước thấy nhá.

Xong 2 cô gái cười nắc nẻ, trêu chọc anh.

Linh tụt xuống khỏi lưng Nhật Minh, trả lại anh cái áo với caravat, cảm ơn anh vì đã đưa mình về phòng kí túc rồi tạm biệt.

Nó chui vào phòng đánh 1 giấc cho đến chiều.

Bạn đang đọc truyện *Trót Yêu Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Chiều hôm nay là 1 buổi chiều âm ỉ, có cơn mưa rất lớn và kéo dài khiến cho việc tham gia giao thông của các loại xe trở nên bị đình trệ.

Vậy mà hôm nay cô bé Kiều Ngọc Linh phải đến siêu thị làm việc quét dọn và còn phải làm gia sư sau khi quét dọn xong.

Tóm lại, vào ngày mưa lớn này, nó không thể nào mà về trường trước 10h tối. Lang thang trên con đường dẫn tới siêu thị M, Linh thầm nghĩ “haizz, mình phải cố thôi, nốt tháng này là qua giai đoạn thử việc có nghĩa là hết tháng này mình được tăng lương rồi.

Cố làm việc cho tốt để còn trả phí sinh hoạt ở trường, rồi còn chuyện ăn uống, xong phải sắm đồ mới nữa, dạo này mình đang cao lên nên quần áo gần hết rồi và cũng phải dành ra 1 khoản để trả nợ anh Trần Vũ nữa, thật là nhiều thứ cần tiền”. Ngó qua phía bên đường, nó thấy 1 người đàn ông đang tự mình đâm vào chiếc xe vừa dừng lại “người đàn ông này đang muốn tự tử sao?” Thấy tò mò, Linh qua bên đường xem.

Từ trên chiếc xe mà người đàn ông lao vào có 1 ông chú khoảng tầm 45 tuổi bước xuống.

-Này anh, anh chạy xe cái kiểu gì vậy hả? Anh đâm vào tôi rồi đấy.-Ôi tôi xin lỗi, tôi không cố ý, tôi cứ nghĩ rằng mình đã đỗ xe ở nơi không có người nên không chú ý tới anh.

Vậy là tôi đã đâm vào anh sao.-Lại chẳng thế nữa.

Anh đâm tôi làm cánh tay tôi đau quá, anh hãy bồi thường cho tôi đi.

A... đau quá đi mất. “Hóa ra là người đàn ông này muốn bồi thường, đúng là quá mưu mô”_Linh. Đến đoạn ông ta kêu đau thì từ trên xe bước xuống 1 cậu con trai, cậu này khá điển trai chắc là con nhà giàu có.

Cậu lại gần hỏi: Chuyện gì đang xảy ra vậy, bác Ba?-Cậu chủ à, hình như chúng ta đã đâm phải người ta nên giờ họ đang đòi bồi thường.-Có chuyện thế sao? Lúc nãy dừng xe tôi có thấy ai đang đi qua đâu?-A cái cậu kia, cậu nói thế có nghĩa là đang vu khống tôi tự đâm vào xe cậu ư? Nếu cậu không bồi thường tôi sẽ kiện cậu về tội gây thương tích cho người khác đấy.

Cậu con trai này đang hơi lo lắng, còn ông chú Ba thì đang sợ hãi, sợ mình sẽ bị mất việc vì chuyện này.

Thấy mọi chuyện giờ đã đi quá xa, Linh không thể khoanh tay đứng nhìn được nữa, nó liền lên tiếng:-Chú ơi, chú đừng giả vờ để lừa tiền người ta nữa, từ nãy cháu ở bên đường đã thấy chú tự đâm vào xe người ta khi xe đã dừng.

Giờ chú còn gì để nói không? -Ồ ở đâu chui ra các con bé này không hiểu chuyện này thế.

Mày có bằng chứng gì không mà nói tao tự gây tai nạn cho mình rồi đòi bồi thường.-Chú còn không thật thật sao? Vậy thì cháu sẽ đưa cho chú bằng chứng.Linh quay người đi vào cửa tiệm tạp hóa, nói với họ điều gì đó rồi gọi người chủ chiếc xe và người đàn ông nói dối kia vào.

Nó bật cho họ xem đoạn ghi hình từ camera về sự việc lúc nãy, người đàn ông nói dối thấy mình đã gặp phải “ móng tay nhọn” nên vội vã rời đi.

Bác Ba và cậu con trai kia thì thấy biết ơn nó vô cùng, thì nhau cảm ơn rồi rút:-Cháu gái à, cháu thật tốt, nếu không có cháu chắc ta đã bị đuổi việc rồi._
Bác Ba -Cảm ơn bạn, ơn này của bạn tôi sẽ không quên đâu.

Tôi là Lâm Vương Khang học sinh trường MD khối 10, lớp 10A2 có gì cần giúp đỡ bạn cứ đến đó nói tên mình là mọi người sẽ chỉ cho.

Cảm ơn, cảm ơn nhiều._ Cậu con trai.-Cháu có làm được gì đâu mà hai người cảm ơn nhiều thế.

Nếu là người khác thì họ cũng làm vậy thôi.

Giờ cháu phải đi rồi, cháu đang vội.

Chào 2 người.

Nói xong, Linh bật chiếc ô rồi chạy nhanh về phía siêu thị M.

Còn Vương Khang và bác Ba thì đều nở nụ cười biết ơn.

.....

Vừa hoàn thành xong công việc lao công của siêu thị, Linh mệt mỏi, lê từng bước đến nhà mà nó gia sư.

Cậu bé mà nó dạy cũng rất ngoan, tiếp thu nhanh nên cũng chẳng khó khăn gì.

Buổi học kéo dài đến 21h30 thì kết thúc.

Cậu bé này học lớp 9 rồi, cao hơn cả nó rồi mà còn có tính cách rất trẻ con.

Cậu bé hỏi Linh: -Chị Linh, chị có thích động vật không? Ví dụ như chuột lang chẳng hạn -Thích, chuột lang chị cũng thích nhưng nuôi chúng chẳng dễ chút nào.-Vậy chị có thể thương hai con chuột lang này mà nhận nuôi nó không? Mẹ em nói là nếu trong hôm nay mà không làm nó biến mất khỏi ngôi nhà này thì em sẽ bị ra khỏi nhà cùng chúng nó luôn.

Nhưng giờ bọn nó còn khá nhỏ, nếu thả đi thì khác gì giết nó nên em mới phải nhờ chị nhận nuôi chúng.

Chị Linh, em xin chị đấy.-Nếu nuôi 1 con còn được chứ nuôi hai con thì sao nuôi chung 1 lồng được.

Em xem, khi chúng lớn thì kích cỡ cũng phải to bằng 2 bàn tay chị.

Lúc đó thì bất tiện lắm.-Chị có thể cho người nào đó nuôi 1 con mà.

Đi mà chị, chị nhận nuôi nó đi, chị không vì thương chúng thì cũng phải thương em chứ.

Chẳng lẽ chị nở nhìn em bị đuổi ra khỏi nhà rồi ngày ngày chị phải đứng ở ngoài đường làm gia sư cho em à.

-Ừm thôi được rồi, chị sẽ nhận nuôi 2 con chuột lang này.

Nhưng trong bài kiểm tra anh cuối tuần sau em phải qua điểm 9 nếu không chị sẽ trả chúng lại cho em đấy.-Vâng, em cảm ơn chị.

_ cậu bé đưa 1 cái lồng to đựng 2 con chuột lang cho Linh.-Chị cầm đi.-Tạm biệt em, chị về đây.

“ Ôi trời ơi, mình nuôi mình còn chưa xong giờ lại còn thêm 2 con chuột, thức ăn của chúng cũng đâu có rẻ, 1 túi ít nhất cũng phải trên 30 nghìn.

Ôi!!!!!!!!!!!! À đúng rồi, Lâm Vương Khang 10A2, cậu ta nói nếu cần giúp đỡ thì gặp cậu ta mà.

Hahahahahaha, vậy là sẽ dễ dàng hơn rồi”Vừa đi, Linh vừa nhảy chân sáo vô cùng yêu đời.

Về đến kí túc xá, may mắn thay là chưa qua 10h30, cổng trường vẫn đang dang rộng cửa chào đón.

Nó nhanh chóng quay về kí túc xá, tắm rửa, cho lũ chuột uống nước rồi ngủ ngay. 3h20 sáng: giai điệu quen thuộc của chiếc đồng hồ báo thức lại kêu.

Nó lại thức dậy, vệ sinh cá nhân rồi lại ra khỏi trường bằng cách nhờ “lương tèo”.

Nhưng hành động của nó đã lọt vào mắt của người bạn phòng 360 đang cố căng mắt để hoàn thành các mẫu thiết kế thời trang.

Người bạn phòng 360 chính là “đồ thần kinh”-Khương Hàn Băng.

Anh ta nhe răng cười nham hiểm, báo trước 1 âm mưu hay ho đang nảy nở trong đầu anh ta.

.....Thoảng chốc, những tiết học ở trường đã kết thúc, Linh nhanh nhẹn chạy sang lớp 10A2. -Xin hỏi, có Lâm Vương Khang trong này không vậy?Những tiếng xì xào của các học sinh trong lớp vang lên: “- Đây đó chẳng phải là Kiều Ngọc Linh hay sao? Cô gái đã tuyên bố sẽ không để yên cho việc kẻ mạnh bắt nạt kẻ yếu ỷ?-Đúng rồi, cô ấy thật sự rất xinh đẹp, nhìn gần mới biết đẹp đến cỡ nào.-Ồi sự lạnh lùng của cô ấy làm tan chảy trái tim tao rồi đây này.

Mà thằng Khang nó may mắn thế, được người đẹp tìm đến tận lớp. Con nhỏ kia, tìm Khang làm gì nhỉ, chẳng lẽ nó lại muốn quyến rũ cả hot boy lớp mình sao?-Phải báo cho chị Mai Chi để xử nó mới được.”Khang thấy người gọi tên mình liền tức tốc chạy ra.-A, cô gái xinh đẹp, bạn tìm mình có việc gì?-Này cậu còn nhớ tôi không? Cái người con gái hôm qua giúp cậu thoát khỏi việc bị lừa tiền ấy?-Nhớ.

Vậy là bạn cũng học trường này sao? -Ừ, tớ học 10A1.

Hôm nay tớ cần nhờ cậu 1 việc vô cùng là quan trọng.

Nếu cậu không giúp tớ thì mình chẳng biết nhờ ai cả.

Tớ đã nhờ Khương Uyên bạn tớ nhưng cậu ý nói không thích.-Được thôi.

Nhưng là việc gì?-Cậu có thể nhận nuôi 1 con chuột lang được không? Cậu yên tâm giờ nó còn nhỏ nên không tốn quá nhiều diện tích đâu.-Được chứ.

Tớ cũng đang nuôi 1 con chuột lang đực mới sinh được 3 tuần, tớ đang định đi mua thêm 1 con cái nữa để đủ cả đôi đây.

-Vậy thì hay quá, tớ có 1 đực 1 cái.

Cậu đến lấy luôn được không?-Chờ gì nữa đi thôi! Thế là 2 người họ cùng đi đem con chuột lang cái đấy về phòng của Khang.

Khang rất vui, vì khỏi phải mất tiền mà vẫn có 1 con chuột lang đẹp.

Linh cũng rất biết ơn Khanh vì đã giải thoát nó khỏi 1 gánh nặng.

Nó choàng tay ôm Khang 1 cái để tỏ lòng biết ơn.

Được ôm, Khang đứng hình, trái tim không may bị lỡ nhịp, hai má đỏ ửng như trái cà chua.

Chào tạm biệt nhau rồi mỗi người đi 1 đường, theo đuổi 1 suy nghĩ khác nhau.

Bạn đang đọc truyện *Trót Yêu Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Đúng lúc đó, Khương Hàn Băng đứng đằng sau đã thấy tất cả, bằng giọng mỉa mai, anh lên tiếng:-Ồi, Kiều Ngọc Linh học sinh ưu tú của trường đây sao? Không ngờ cô cũng có tài cura trai đây chứ.

Hôm trước thì là Nhật Minh, hôm nay lại có thằng khác.

Tôi chẳng ngờ được rằng cô lại dùng thân thể của mình để kiếm tiền cơ đấy.

Bravo

Bravo.

Không hiểu ba mẹ cô đã giáo dục cô kiểu gì mà họ lại để con gái mình đi làm gái bao, đi sớm về khuya, đúng là không thể chấp nhận được-Anh thôi đi, anh thì biết gì về tôi mà nói.

À đúng rồi, ngoại trừ tên, tuổi, lớp tôi hiện đang học ra thì anh chẳng biết gì cả.

Vì thế thì đừng có phán bừa, đừng có tự cho rằng trong mắt mình thì ai ai cũng giống mình.

Anh có thể nói gì tôi thì nói nhưng mà gia đình tôi anh đã thấy bao giờ chưa mà có thể kết luận như vậy hả? Đến cả tôi còn chẳng biết mặt mũi ba mẹ thế nào thì sao anh có thể biết.

Đúng là đồ thần kinh, chạm mạch - Trời ơi, trí nhớ tôi tệ chưa kia.

Kiều Ngọc Linh xinh đẹp – 1 học sinh ưu tú bị mờ còi từ nhỏ cơ mà, thậm nào mà tính nết tệ đến thế.

Cái nết đã không đẹp rồi mà trí khôn cũng chẳng ra sao.

Rành rành bản chất con người độc ác, giả nai tơ đi lừa tình thì lại kết luận là người tốt hết sức bình vực.

Nói cho cô biết, bên cạnh cô, những người cô tin tưởng đều đang lừa cô đấy.

Cô có thể tin hoặc không tin cũng không sao, nhưng đến lúc sáng mắt ra thì đừng đổ lỗi cho ai khác mà hãy đổ lỗi cho chính bản thân mình nhu nhược nghe chưa. -Anh đang quan tâm người anh gọi là “gái bao” đấy à.

Vậy thì tôi xin nhận.

Dứt lời Linh bước đi, chẳng thèm quay lại nhìn bộ mặt ngày càng tức tối của Khương Hàn Băng.Thời gian trôi nhanh như thổi đưa, thoáng cái đã gần 3 tháng kể từ ngày Linh bước chân vào ngôi trường này, kẻ thù có, bạn cũng có mà người thương cũng có rất nhiều.

Mới vào chớm đông, trời đã bắt đầu trở rét vậy mà Linh coi thường cái lạnh, ăn mặc mỏng manh, sớm tối làm việc.

Việc học hành của nó vẫn giữ được vị trí đầu bảng, nên chẳng thầy cô nào có thể chỉ trích.

Anh chàng thầy giáo Nhật Minh vẫn quan tâm nó như một người mẹ.

Tình bạn giữa nó và Khương Uyên cũng đã khăng khít đến nỗi có thể chui vào phòng nhau ngủ chung.

Về phía Khương Hàn Băng thì anh với nó vẫn chí chóc nhau những lúc gặp mặt khiến cho nhiều nữ sinh ghét nó hơn.

Vừa mới xong kì thi cuối kỳ 1, để giúp học sinh giảm căng thẳng trường đã tổ chức cho toàn thể học sinh 1 chuyến đi dã ngoại.

Mỗi câu lạc bộ được chọn 1 địa điểm để đi, tóm lại là trường có bao nhiêu CLB thì từng ấy địa điểm được chọn, chuyến đi được kéo dài 3 ngày 2 đêm.

Và CLB thiên văn mà Linh tham gia đã chọn đi 1 vùng biển ở Đà Nẵng vì nơi đó là nơi có thể xem mưa sao băng đẹp nhất, cơn mưa ấy diễn ra trong 2 đêm bọn nó đi dã ngoại. Linh đã phải sắp xếp toàn bộ các công việc, chuẩn bị đủ thứ đồ cần thiết cho chuyến dã ngoại ấy.

Rồi ngày đó cũng tới, sau hơn 30 phút đi máy bay và đi taxi, cuối cùng CLB thiên văn cùng giáo viên giám sát đã đến được khách sạn mà giáo viên đặt chỗ trước.

CLB có 9 người, 5 nam, 4 nữ, nên giáo viên đã đặt 5 phòng, giáo viên ở cùng phòng với bạn nam trưởng CLB.

Sau khi sắp xếp đủ mọi thứ, thì cả 9 người cùng xuống nhà ăn của khách sạn, chạm mặt ngay CLB bóng rổ đang ăn, ai nấy đều ngạc nhiên, nhất là Ngọc Linh vì trong CLB này có Khương Hàn Băng – người mà nó cho là kẻ thù.

Hai người nhìn nhau tóc điện khiến cả phòng ăn đang ảm áp bởi điều hòa bỗng được thêm “một chút” không khí lạnh lẽo phát ra từ 2 con người này.

Hình như ánh mắt tóc điện phát ra không khí lạnh lẽo đã báo trước 1 buổi dã ngoại không hề suôn sẻ. Hãy đón chờ chương sau để biết diễn biến ra sao nhà!

Bạn đang đọc truyện *Trót Yêu Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Một cuộc chiến tranh trong nhà ăn khách sạn giữa KIỆU NGỌC LINH VS KHƯƠNG HÀN BĂNG lại được diễn ra vô cùng là kịch liệt, Hàn Băng bắt đầu trước: -Hey -Ô, yo! oan gia. -Chẳng hiểu hôm nay ngày gì mà sao trời xấu thế không biết, mây đen cứ ùn ùn kéo đến không à.

-Hội trường hội học sinh, anh có bị cận thị loại nặng không vậy, tôi đoán chắc 2 mắt của anh cũng phải là 1/10 và 2/10 nhưng vẫn chưa đeo kính đúng không? Khổ thân, nhà “nghèo” đến nỗi không mua nổi được cặp kính cận.

Trời ngoài kia trong xanh, nắng nhạt đẹp thế kia mà nói may đen ùn ùn kéo đến, đúng là... chẹp... chẹp...chẹp... không chấp nhận được.CLB bóng rổ và CLB thiên văn không thể nhìn nổi, ai nấy đều bật cười thành tiếng rất khoái chí.

Hai thầy giám sát cũng cười vì giờ đã có người trở thành đối thủ để khổng chế độ cuồng của cậu học sinh chẳng coi ai ra gì này.

Mọi người thán phục quá liền lên tiếng khen ngợi:-Kiều Ngọc Linh em giỏi lắm, từ trước tới giờ em là người đầu tiên có gan to dám bật lại cậu ta đấy! - Cố lên, đừng để tên đó thắng-Bạn mà thắng thì mỗi người chúng tôi sẽ tặng bạn 1 món quà-Cố lên, cố lên, Ngọc Linh cố lên.

Thấy tình thế đang trở nên xấu đi.

Hàn Băng mới chữa lời:-Tôi thấy mây đen ùn ùn kéo đến chẳng qua là tự nhiên gặp phải kẻ không muốn gặp, cái kẻ thiếu năng mà kiếm tiền bằng cách làm gái bao ý-Vậy sao, tôi cũng đang chẳng vui về gì khi gặp phải 1 tên thiếu gia đẹp trai, phong độ, lãng tử nhưng lại vô duyên, kiêu ngạo, thùng rỗng kêu to lại còn bày đặt sang chảnh.

Tên đó nhìn chẳng khác nào tên bệnh hoạn, lấy vẻ ngoài đi lừa tình phụ nữ.

Tôi nghĩ anh ta nên đi... đi... à đúng rồi đi vào viện tâm thần để lừa tình những người tâm thần như anh ta.

Hội trưởng hội học sinh Khương Hàn Băng, anh thấy ổn chứ.?-Cô dám nói tôi đi vào viện tâm thần, lừa tình phụ nữ sao? -Ồ hay, tôi đâu có chỉ đích danh ai đâu.

Tôi chỉ nói vu vơ, trúng ai thì trúng.

Nhưng giờ anh đã tự nhận đó là mình thì những gì tôi vừa nói sẽ đương nhiên nói về anh rồi.

“Cười nham hiểm”-Cô...cô, được, được lắm -Chuyện, Dương Quá nhi không phải khen cô cô thế đâu.

Cô biết Quá nhi khâm phục cô cô rồi mà.Hàn Băng tức tối, không còn lời nào để cãi lại, anh hậm hực, ăn xong bữa ăn rồi đứng dậy đi mất hút.

Còn Linh thì được mọi người biết ơn, khen rồi rít.

Thế là kì sinh nhật này nó sẽ có thật nhiều quà.

Bạn đang đọc truyện *Trót Yêu Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Hậm hực ra ngoài, Hàn Băng chọn cho mình 1 sân bóng rổ đường phố gần đó để giải tỏa nỗi bức xúc trong lòng.

Anh chơi bóng 1 mình, đập bóng lia lịa xuống sân.

“Con nhỏ đó, làm mình tức chết mất, dám nói mình bệnh hoạn, vô duyên lại còn bày đặt sang chảnh.

Cái gì chứ, lại còn vào bệnh viện tâm thần lừa gái.

Đúng là cái đồ xấc xược, lúc đó mà không có học sinh trường mình đấy xem, mình đã cho cô ta 1 cú đấm” Đang mải mê bay bổng với suy nghĩ của mình, Hàn Băng không hề biết rằng bóng của mình đã bị người nào đó cướp mất.

Không thấy bóng đâu, Băng ngừng chạy, đảo dác đảo mắt tìm bóng.

Mất anh dừng lại ở thân hình mảnh khảnh cao khoảng 1m68 đang khéo léo dẫn bóng vào rổ rồi hô to: “1-0”.

Đó không ai khác chính là Ngọc Linh.

-Này, đồ thần kinh, chơi 1 mình chán lắm.

Chúng ta one on one đi.

Ai thắng sẽ được phép ra 1 yêu cầu với người thua.-Ok, thích thì anh đây chiều mà đã liều thì phải chiến thôi.Do sơ suất, Hàn Băng lại để Linh dẫn trước quả nữa.

Hai người cứ thế đấu đá với nhau, kẻ thì cướp bóng, kẻ thì giành bóng tạo nên 1 khung cảnh vui nhộn.

Đang hăng dẫn bóng, Băng đã vô tình ngáng chân nó khiến nó ngã.

Trên trán, nơi mấy cọng mái lưa lưa đang dính đầy mồ hôi giờ đây đã dính thêm 1 chút máu từ vết xước dài trên trán.

Băng vội vàng đã nó dậy, hỏi thăm đủ thứ nhưng chỉ nhận lại 1 câu trả lời “không sao đâu” từ nó.

Đôi chân trắng kia cũng bị xước đôi chút nơi đầu gối nhưng không đến nỗi nghiêm trọng.

Vì sự việc ngoài ý muốn này mà trận thách đấu đã kết thúc với tỉ số nghiêng về Ngọc Linh, 5-4. Linh tạm biệt Băng ở đó rồi tự về khách sạn 1 mình.

Băng thì ngồi trên sân 1 lúc rồi đi lang thang đâu đó mới về khách sạn.

00:30, trên biển CLB thiên văn đang vô cùng háo hức chờ đợi trận mưa sao băng lớn diễn ra.

Trưởng nhóm đã chuẩn bị kính thiên văn cho cả 9 người kèm thêm 1 vài thứ đồ ăn vặt.

Ngọc Linh và Khương Uyên đã định sẽ cùng ngắm với nhau nhưng Khương Uyên đã ngủ quá say đến nỗi nó không thể gọi dậy được nên giờ đang phải ngắm 1 mình.

Điều chỉnh lại kính viễn vọng, nó liếc qua chiếc đồng hồ đeo tay, chỉ 10 phút nữa thôi, sao băng sẽ bắt đầu rơi xuống.

Linh cứ nhìn lên trời, mở to đôi mắt ánh tràm thâm nhủ điều gì đó.

1 ngôi sao đã rơi, 2 ngôi sao, 3 ngôi sao....

Hàng chục ngôi sao đang rơi xuống.

Nó chấp tay, nhắm mắt lại ước: “ước gì anh trai con có được thuận lợi trong công việc lẫn tình yêu, ước gì mình có thể nhanh chóng trả nợ cho anh Trần Vũ.” Mở mắt ra, thấy từ xa tên Khương Hàn Băng đã gây thương tích cho nó lúc chiều đang tiến về phía này, nó chả phản ứng gì, chỉ đứng im ngắm sao qua kính viễn vọng.

Rồi 1 lon coffee nóng được áp vào má phải của nó làm nó rời khỏi chiếc kính viễn vọng, đưa tay đỡ lon coffee nóng xuống.

Nó khẽ nói cảm ơn.

Hàn băng bắt chuyện:- Xin lỗi cô về chuyện ban chiều.

Giờ còn đau không? -Tôi đã nói không sao rồi mà.

Anh không phải hỏi nhiều thế đâu.

-Vậy tôi không hỏi nữa. Liếc mắt nhìn từ đầu xuống chân của Ngọc Linh, Băng nhăn mặt: -Đêm ở biển lạnh thế mà cô chỉ có mặc mỗi áo cộc với quần sooc thôi sao? Cô hơi coi thường sức khỏe mình quá đấy. Nói xong, Băng cởi áo khoác ngoài mình ra, khoác lên người nó.

Nó hơi bất ngờ, ban đầu cũng từ chối nhưng sau cũng chấp nhận.

Chợt ánh mắt của anh hội trưởng hội học sinh dừng trên khuôn mặt trái xoan đẹp đến tinh xảo kia.

Anh nhìn thẳng vào mắt nó, như có 1 ma lực đang thôi thúc, anh tiến sát lại nó, càng sát, càng sát hơn, đến khi 2 người chỉ còn cách nhau khoảng 5cm anh nói:-Hãy nghe theo tôi, đừng có nhúc nhích đây.

Đột ngột có người tiến sát lại mình, Linh bất động, mặt anh càng gần mặt nó, gần, gần, gần đến nỗi họ có thể nghe cả tiếng thở của nhau, Hàn Băng hơi nghiêng đầu sang bên và

Bạn đang đọc truyện *Trót Yêu Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Đột ngột có người tiến sát lại mình, Linh bất động, mặt anh càng gần mặt nó, gần, gần, gần đến nỗi họ có thể nghe cả tiếng thở của nhau, Hàn Băng hơi nghiêng đầu sang bên và tự lấy đầu mình đập vào đầu nó 1 cái.

Nó la oai oái lên vì đau, anh cười. Rồi, còn hết được là tốt, may vẫn chưa ảnh hưởng gì đến thần kinh.

Ha ha ha ha ha ha ha. Còn cười nữa.

Đầu anh làm bằng gì mà cứng thế, đựng toàn sỏi bên trong à? Cái con nhỏ xác xược này, anh đây thấy lo lắng nên quan tâm vậy mà còn chửi xéo thế à.

Biết thế đã chẳng đi xin lỗi luôn cho rồi.

Wow, anh tốt vậy sao? Vậy thì tôi cảm ơn.

Mà lúc chiều hình như tôi thắng anh 5-4 thì phải.

Theo giao kèo từ trước thì tôi sẽ ra 1 yêu cầu cho anh.

Được, yêu cầu gì thì nói luôn đi.

Hãy làm người ngồi nghe tâm sự của tôi có được không? Có nhiều thứ tôi chẳng thể nào kể được với người bạn thân nhất là Khương Uyên, và cũng nhiều thứ tôi không thể kể với anh Nhật Minh được.

Không phải là tôi không tin tưởng họ chỉ là họ giống như người thân của tôi vậy, tôi buồn họ cũng buồn mà tôi vui họ cũng vui, nếu tôi kể cho họ tâm sự từ sâu trong tim mình ập ủ tôi sợ rằng họ sẽ để trong lòng rồi dần dần nhìn thấy tôi họ trở nên buồn bã và thương hại tôi hơn.

Tôi kể với anh vì tôi với anh không thân thiết với nhau cho lắm nên những gì anh nghe được từ tôi, anh có thể dễ dàng quên hết vì đó đâu phải là thứ anh thực sự muốn nghe đâu đúng không? Đã chơi thì tôi sẽ chịu, nếu đó là yêu cầu của cô tôi sẽ cố gắng làm thật tốt.

Vậy giờ cô có gì muốn trút bỏ cho nhẹ lòng thì hãy nói ra hết đi. Hàn Băng kéo Linh ngồi xuống bãi cát mịn đó.

Linh bắt đầu kể: Ừm Từ khi mới được sinh ra, tôi nghe bà tôi kể là do mất quá nhiều máu nên mẹ tôi đã qua đời khi sinh ra tôi, ba tôi cũng vì quá đau khổ nên đã uống rượu say rồi bị tai nạn giao thông và cũng qua đời không lâu sau đó.

Thế là từ lúc tôi sinh ra, người thân của tôi liên tiếp rời bỏ tôi mà đi.

May mắn là tôi có 1 người anh trai lúc đó hết sức yêu thương tôi và 1 người bà nội đã chăm sóc chúng tôi rất tận tình.

Anh biết không? Anh trai tôi chính là Kiều Trần Vũ, rất điển trai và vô cùng tài giỏi, có thứ gì anh cũng nhường tôi, lúc cả 2 cùng bị bong, dù bị nặng hơn tôi nhưng anh vẫn lo cho tôi trước.

Nhưng rồi 1 ngày tôi thấy anh ngồi khóc 1 mình trong phòng, thấy trên người anh rất nhiều vết thương, tôi mới đi lấy thuốc để giúp anh bôi lên những vết thương ấy.

Với tuýp thuốc trong tay tôi lại gần anh, hỏi han anh nhưng lại bị anh gạt ra và mắng mỏ, đó là lần đầu tiên tôi bị anh mắng, anh nói vì tôi sinh ra nên anh mới mất ba mẹ, từ trước tới giờ anh thương tôi chỉ vì thương hại tôi mà thôi.

Lúc đó nghe xong tim tôi đau lắm, khi ấy tôi mới 8 tuổi, tôi cảm thấy như mình sắp bị người thân bỏ rơi nên đã khóc rất nhiều đấy, Hàn Băng à.

Thế là, sau hôm ấy, anh chẳng nói với tôi 1 lời nào cả, anh trở nên lạnh lùng với tất cả mọi người thờ ơ và khó chịu khi có tôi ở bên.

Tôi cũng chẳng trách anh được, rõ ràng là do tôi được sinh ra nên anh mới mất mẹ rồi mất ba mà. _ Kể đến đây, nước mắt của Linh không chịu trôi ngược vào trong mà cứ thế tràn ra ngoài rơi xuống làn cát mịn.

Nó ghen ngào kể tiếp. Rồi lại 1 lần nữa, khi tôi vừa thi nhận được kết quả thi vào 10, 1 người thương yêu tôi nhất lại ra đi vì bị đột quỵ, đó là bà nội tôi.

Trong đám tang đã có rất nhiều người đến viếng thăm bà nhưng chẳng 1 ai chịu nhận nuôi tôi và anh Trần Vũ cả.

Tôi thì vừa mới thi xong, chưa học cấp 3 nên không đi làm thêm được, anh tôi thì vừa mới góp vốn cùng 1 ông chủ tịch nào đó mở công ty riêng.

Anh đã miễn cưỡng nói rằng sẽ nuôi tôi nên hãy sống cùng anh tại nhà trọ mà anh mới thuê.

Tôi đã đồng ý.

Ở trong ngôi nhà đó được hơn 2 tuần tôi thấy anh luôn tránh mặt tôi và cũng chẳng nói chuyện với tôi.

Tôi biết anh bận ổn định công ty mới nhưng làm sao lại không thể có thời gian hỏi tôi xem định học cấp 3 trường nào hay vừa rồi em thi được bao nhiêu điểm.

Cảm giác anh trai ghét bỏ mình, không muốn sống cùng mình và cảm giác mình là gánh nặng cho người khác cứ vây quanh lấy tôi nên tôi đã không nói cho anh biết là sẽ học ở trường nội trú MD, khi tôi đăng kí trường này tôi chẳng nghĩ là muốn thỏa mãn cảm giác không có người em gái nào của anh đâu.

mà chỉ nghĩ rằng sẽ không tốn tiền học nếu như tôi đạt điểm đầu vào cao nhất ở ngôi trường này mà thôi.

1 ngày tôi nhận được giấy báo tập trung của trường, tôi đã để lại 1 bức thư trong đó tôi đã tự ý cắt đứt mối quan hệ anh em và nói sẽ trả mọi thứ cho anh mà tôi nợ, tôi không hề dă động đến việc sẽ đi đâu.

Anh ấy đã đọc được và đã chạy để ngăn tôi đừng đi nhưng một khi tôi đã quyết thì sẽ làm đến cùng nên tôi đã không nghe những gì anh nói lúc đó mà đến nơi tôi chọn.

Trong khoảng thời gian qua, tôi đã cố gắng làm thật nhiều công việc trong 1 ngày như phát tờ rơi, nhận dạy gia sư thậm trí cả việc lao công trong siêu thị tôi cũng làm, miễn sao đủ tiền sinh hoạt và trả số tiền đang nợ anh Vũ.

Nói thật với anh hội trưởng hội học sinh rằng là, từ khi vào MD tôi không ít kẻ thù chỉ là giờ tôi không biết ngày nào họ sẽ trả thù tôi mà thôi.

Tôi quen được Khuyến Uyên là do 1 tai nạn giao thông, tôi quen được anh Nhật Minh cũng do tôi bị mù đường, tôi quen được Vương Khang cũng do 1 tai nạn và tôi cũng quen được và thân được với Mai Chi (cô gái bạch cốt tinh ý) là do 1 tai nạn không mong đợi.

Người gây ra tai nạn để tôi thân với Mai Chi là anh đấy, Khương Hàn Băng.

Nói thật với anh là khi nhìn thấy anh hôm khai giảng, tim tôi nó có hơi xao động 1 chút, khi anh nói tôi là gái bao tim tôi nó cũng hơi đau 1 chút.

Nhưng đừng có hiểu lầm là tôi thích anh, không phải đâu, chỉ do tôi thấy khâm phục anh – 1 anh chàng đẹp trai, tài giỏi, được làm hội trưởng hội học sinh chắc phải là 1 thiên tài vô cùng hoàn hảo, được đứng trước toàn trường phát biểu kia trông thật oai phong nên khi từ miệng anh thốt ra những lời thô thiển như thế, hình tượng về anh trong tôi đã tan vỡ.

Ngay lúc ấy tôi đã thấy rằng, những gì tôi đã nghĩ đều đi ngược lại với sự thật, tôi nghĩ bà nội sẽ sống và yêu thương tôi suốt cuộc đời xong cũng ra đi, tôi nghĩ thương yêu, bao bọc che chở tôi nhưng cũng chẳng có.

Anh trai tôi đã từng nói rằng vào ngày 4/11 sinh nhật tôi hàng năm sẽ luôn bên cạnh tôi cùng thổi nến sinh nhật và ước những điều ước rồi sao, chưa năm nào anh làm được điều ấy cả.

Thực sự,những hôm làm thêm mệt mỏi về, thấy gia đình người ta êm ấm quây quần bên nhau, cùng nhau mừng sinh nhật cho con cháu mình tôi chẳng ao ước có được đại gia đình to lớn như vậy, tôi chỉ mong vào ngày sinh nhật tôi có ba,có mẹ,có bà nội, có anh trai và có tôi cùng ngồi trước chiếc bánh kem có nến, cùng hát bài hát chúc mừng sinh nhật là đã quá thỏa mãn ước ao của tôi bấy lâu rồi. Kể được đến đây, Linh không tài nào kìm được cảm xúc nữa, nó đã òa khóc như một đứa trẻ lạc mẹ trước cơn mưa sao băng, trước gió biển, trước sóng biển và trước mặt 1 người luôn nghĩ nó là 1 đứa ngốc nghếch, chỉ lạnh lùng với mọi thứ ai ngờ đâu nó lạnh lùng như thế là đang cố gắng chịu đựng.

Nước mắt của Hàn Băng cũng rơi xuống tự bao giờ, anh chẳng thể nghĩ là anh đang may mắn hơn người khác, anh có 1 đại gia đình vô cùng lớn, ai ai cũng yêu thương anh, mặc dù ba mẹ anh đã ly hôn nhau để tự tìm cho mình hạnh phúc đích thực nhưng họ vẫn yêu anh, anh được sinh ra do kết quả của 1 cuộc hôn nhân thương mại nhưng anh đâu có bị ai ghét bỏ đâu.

Anh rất may mắn, rất may mắn.

Hàn Băng quay sang ôm Linh vào lòng, để khuôn mặt đẹp đến tình xảo đang nhạt nhòa nước mắt tựa vào vai mình, bàn tay to, ấm của anh vỗ nhẹ nhẹ vào lưng nó an ủi: Cô đã mệt mỏi rồi, hãy khóc và trút hết những tủi thân đi.

Rồi ngày mai đừng buồn nữa, hãy vui vẻ lên rồi còn đối mặt với mọi chuyện khác.

Cái gì nên cho qua thì hãy cho qua luôn đi ha.

Hàn Băng ôm siết nó chặt hơn, nó càng khóc to hơn, khóc như chưa bao giờ được khóc

Bạn đang đọc truyện *Trót Yêu Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Cuộc đời thật lắm trái ngang, sao có thể phũ phàng và tuyệt tình như thế, sao có thể để 1 cô bé mới vừa chào đời đã trở thành mồ côi không cha không mẹ.

Thật là đáng thương biết mấy! Khương Hàn Băng, lạnh lùng ngay từ cái tên là thế, mạnh mẽ, đôi lúc vô tình là vậy, thế mà giờ đây anh đang rơi nước mắt vì số phận nghiệt ngã của một cô gái.

Chẳng hiểu sao lúc này đây, anh chẳng nghĩ rằng cô gái đang khóc trong vòng ôm của mình đang cố gắng lợi dụng sự cảm thông của mình để đạt 1 mục

đích nào đó.

Phải chăng là do anh đã coi cô gái đáng thương – Kiều Ngọc Linh là một phần cuộc sống của mình? Một ngày không thấy cô, anh thấy lòng mình bức bối, khó chịu khôn tả; một ngày không đôi co vài câu với cô, anh cảm thấy lo lắng lạ thường, lo cô bị đau ốm hay gặp chuyện gì xấu.

Những biểu hiện này có thể hiểu là Khương Hàn Băng, 1 người đầy quyền lực, 1 hội trưởng hội học sinh đầy trách nhiệm, nghiêm túc đang yêu có được không??? Anh đúng là đã thay đổi mất rồi.

Nếu là trước đây, anh chỉ muốn quan tâm đến những người phụ nữ là người thân của mình, là người mà anh mang ơn mà thôi còn lúc này anh đang quan tâm, đang rơi nước mắt vì 1 người không có cùng máu mủ ruột thịt cũng chẳng phải chịu ơn nghĩa gì.

Giờ đây, ánh mắt Khương Hàn Băng đang hướng về những mảnh bụi vũ trụ đang rơi kia, đang ước mong con bé xác xược ngày nào sẽ quay trở lại để anh lại được thấy vẻ mặt đáng yêu, tính nghịch chứ không phải vẻ mặt đầy tâm trạng, nhạt nhòa nước mắt này. Từ đằng xa cũng trên bờ biển ấy, một cô gái xinh đẹp, quyến rũ, ăn mặc vô cùng sexy, thời thượng đang nhìn về Khương Hàn Băng và Kiều Ngọc Linh bằng ánh mắt tức giận, đôi bàn tay đẹp đang nắm chặt lại, móng tay bấm sâu vào da thịt, hiện lên từng đường gân xanh vô cùng đáng sợ. Thấy Linh đã ngừng khóc và thêm thiếp ngủ, Hàn Băng mới nói với đội trưởng CLB thiên văn là sẽ đưa Ngọc Linh về phòng.

Anh công Linh trên lưng, đi thật nhẹ nhàng như 1 người cha đang cố gắng bảo vệ giấc ngủ ngon cho con gái vậy.

Về được đến khách sạn, anh mới biết mình quên chưa hỏi xem nó ở phòng nào nên anh đã tự ý đưa nó vào phòng anh.

Đặt nó trên chiếc giường đệm êm ái, đắp chăn cho nó cẩn thận rồi anh lại gần chiếc sô pha ngủ.

Lôi từ gầm bàn kính ra 1 quyển nhật kí vào trắng kem, anh viết: “Ngày... tháng... năm.

Hôm nay tôi đã thấy con bé xác xược đó khóc.

Thấy nó khóc vậy, lòng tôi nó cứ thất lại thế nào ý.

Lúc ấy tôi chỉ muốn hôn lên hai hàng nước mắt ấy để lấy hết đi những giọt nước tràn ly mà thôi.

Gần ba tháng qua ở ký túc xá, ngày nào cũng thấy nhỏ đó ra ngoài trường từ lúc gần 4h sáng rồi lại trở về trường đúng giờ để học.

Rồi chiều đến, lúc CLB tôi tham gia đang tập chạy để khởi động thì tôi lại thấy nhỏ ra khỏi trường và không lúc nào về sớm hơn 10h tối.

Tôi cứ nghĩ con bé ấy đang làm gái bao trong quán bar nào đó, mỗi đêm kiếm được cả núi tiền vậy mà nhỏ lại làm những công việc phải nói là vất vả gấp tỉ lần như thế.

Nghe nhỏ kể tôi mới biết nhỏ phải làm lao công trong siêu thị chịu bao ánh mắt mỉa mai, coi thường của những người khách hàng, xong rồi thì đi gia sư mỗi tháng chỉ kiếm được vài đồng lương ít ỏi.

Sáng sáng chẳng thể ngủ nướng thêm chút nữa như bọn con gái khác mà phải dậy từ rất sớm để khuôn vác đồ nặng cho 1 cửa hàng.

Cả hai anh em mình vô tâm quá, Khương Uyên chơi với nhỏ suốt mà không biết được nỗi khổ nhỏ phải chịu, mình thì ngày ngày mỉa mai nhỏ chẳng thèm quan tâm xem tâm trạng nhỏ thế nào.

Chắc có lẽ từ giờ mình phải đối xử với nhỏ tốt hơn một chút, Nhỏ nói ngày 4/11 là ngày sinh nhật nhỏ, mình sẽ phải làm gì đó vào ngày này để chuộc lỗi mới được.” Gấp cuốn sô lại, Hàn Băng kéo cái chăn lên và bắt đầu chìm sâu vào giấc mộng

Bạn đang đọc truyện *Trót Yêu Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Bị đánh thức bởi ánh mặt trời chói chang chiếu vào cửa sổ, Linh dụi mắt rồi từ từ bước xuống giường.

Ngó quanh căn phòng thấy mọi thứ không giống với căn phòng hôm qua mình ở, Linh thấy hơi sợ hãi.

Ánh mắt của nó chợt dừng lại ở chiếc ghế sô pha, nơi có 1 bóng dáng cao lớn, đẹp tựa như bạch mã hoàng tử đang ngủ.

Nó bước đến gần đó, ngồi thụp xuống sàn ngắm nghía khuôn mặt điển trai kia bằng ánh mắt tò mò.

“Liệu hấn và anh trai mình thì ai đẹp trai hơn nhỉ?”.

“Không biết dưới lớp tóc mái này sẽ là 1 vầng trán cao hay là 1 vết sẹo lớn ta, tò mò quá đi mất.”.

“ Xin lỗi anh nha hội trưởng hội học sinh.” Xin lỗi xong, nó đưa tay vén lớp mái kia sang 1 bên, quả thật giờ mới biết làn da của anh chàng này thật là đẹp, chẳng có đến 1 hạt mụn.

Nhưng trên trán anh ta có 1 vết sẹo không quá lớn, nói thật là nếu anh ta không có lớp mái này có lẽ sẽ còn có nhiều fan nữ yêu anh ta hơn ấy chứ.

Tất nhiên là vậy bởi lẽ vết sẹo này làm anh ta trở nên manly hơn.

“Minh chẳng ưa gì cái con người này nhưng cũng phải công nhận anh ta rất manly với vết sẹo này” Bỗng trong đầu Linh nảy ra 1 kế hoạch nào đó.

Nó cười nham hiểm, lấy chiếc chun buộc tóc của mình, nó buộc túm lớp mái của Hàn Băng lên rồi lấy điện thoại chụp ảnh lia lịa.

Chụp xong, nó tháo tóc anh ra, trả anh lại với hiện trạng ban đầu.

Xong đâu đấy, Linh rời khỏi phòng với nụ cười tươi trên môi. Từ sau vách tường, một ánh mắt căm tức đang dõi theo Linh từng chút từng chút 1.

Ánh mắt này chính là của cô gái xinh đẹp, ăn mặc sexy hôm qua đứng nhìn Linh và Băng ở bờ biển và đây cũng chính là bạn gái hiện giờ của Khương Hàn Băng – Vương Thiên Kim.

Thiên Kim nắm chặt tay lại, tức giận đập mạnh vào bức tường: “ Cô dám giật bạn trai của tôi.

Hôm qua thì tình tứ với nhau trên biển, bây giờ thì lại ngủ cùng nhau trong một căn phòng, cô đã bỏ bùa mê Hàn Băng cái gì mà anh ấy làm vậy với cô hả? Tôi là bạn gái anh ấy mà còn chưa được ngủ chung phòng trong khi cô chẳng là cái thứ gì mà lại được thế, thù này tôi nhất định sẽ trả cho cô, đồ con gái lăng lơ đi giật bồ người khác.” Về đến phòng của mình, Linh gọi Khương Uyên dậy.

Uyen, dậy đi, trời sáng rồi.

Cho tớ ngủ thêm 5 phút nữa thôi.

Không thêm nữa, giờ đã hơn 8h rồi, nếu cậu còn không dậy là không đi chơi được đâu.

Mai phải về rồi đấy.

Không biết đâu, tớ muốn ngủ.

Cậu cứ đi với các anh chị trong CLB đi.

Tớ mệt lắm.

-Được rồi, nếu bỏ lỡ thứ gì thì đừng nói tớ không gọi cậu nhé, con sâu ngủ Nói xong, Linh đi vệ sinh cá nhân, tắm rửa, thay quần áo rồi ra ngoài.

Đi dọc trên bờ biển với đôi chân trần, cảm giác thật là sáng khoái, dễ chịu.

Từng làn gió thi nhau thổi bay cái đuôi tóc của cô gái Ngọc Linh xinh xắn.

Những bé sóng biển nghịch ngợm đang đùa nhau xô vào đôi chân trần trắng muốt.

Vừa đi Linh vừa nghịch nước trông thật là đáng yêu.

Các cô gái trên bãi biển lúc này tuy mặc những bộ bikini để lộ thân hình nóng bỏng nhưng cũng đang thầm ghen tị với vẻ ngây thơ, hồn nhiên, đáng yêu của Linh.

Còn các chàng trai thì thi nhau khoe cơ bắp rắn chắc, cơ bụng 6 múi để mong người đẹp có thể liếc mắt nhìn dù chỉ 1 chút.

Rồi 1 tiếng nói gọi Linh: Kiều Ngọc Linh.

Giật mình, Linh quay lại theo tiếng gọi, 1 gương mặt khá quen thuộc xuất hiện trong tầm mắt nó.

Nó mỉm cười đáp lại: Không biết thiếu gia Lâm Vương Khang có gì sai bảo._ Nó đáp lại với giọng nói đùa.

À, thiếu gia đây cũng chẳng có gì sai bảo đâu, chỉ là đang buồn vì phải đi ngắm biển một mình thôi._ Khang cũng hòa theo -Vậy giờ thiếu gia có muốn cùng tiểu nữ ngắm biển cho đỡ buồn không?- Cũng được.

Kết thúc cuộc trò chuyện 2 người ôm bụng cười rộ lên.

Các chàng trai xung quanh được ngắm nụ cười của người đẹp, ai nấy thì cứ ngó người ra.

Các cô gái bikini nóng bỏng thì lại có cùng 1 vẻ mặt “con nhỏ đó có bạn trai đẹp trai thế không biết” Linh và Khang cùng nhau đi dọc bờ biển, họ nói đủ thứ chuyện trông có vẻ rất ăn ý.

Sao Linh lại ở đây vậy?-À thì đi theo CLB ấy mà.

Đội trưởng nói có trận sao băng lớn mà nơi xem đẹp nhất lại ở đây nên đến.

Thế còn Khang sao lại ở đây, đừng có nói là Khang trong CLB bóng rổ nha.

Xin lỗi Linh nha nhưng Khang đúng là trong CLB ấy.

Nói thật là Linh ghét cái tên đội trưởng CLB của Khang cực kì luôn ý.

Luôn kiếm chuyện trêu chọc Linh, không nói ngốc nghếch thì kiếm đủ thứ chuyện trên đời.

Thực sự là không chịu nổi luôn.

Khang cũng đâu khác Linh đâu, cũng ghét cái ông Băng di động ấy, hề ở đâu ai không lo tập luyện thì bắt cọ bóng với lau sân.

Trong giờ sinh hoạt CLB thì ngồi chỉ tay năm ngón, chẳng tập tành gì hết.

Có đưa tờ mờ hỏi sao ông ấy không tập gì cả thế là ngay ngày hôm sau đã bị đình chỉ học 2 ngày.

Đúng là ác còn hơn cả tê giác ấy chứ.

Vừa nói đến đây, bỗng vai của Khang và Linh nặng trĩu, rồi 1 giọng nói lạnh thấu xương vang lên: “Hai người đang nói xấu tôi đấy à?” Sợ quá, Linh và Khang đồng loạt thoát khỏi đôi tay rắn chắc cơ bắp của Hàn Băng, ôm lấy tim mà thở dốc.

-Anh bị điên à, định cho người ta chết vì đau tim sao? _ Cả 2 đồng thanh -Hai người tâm đầu ý hợp đấy.

Có tật thì giết mình thôi, ai kêu hai người nói xấu tôi làm chi, cái gì mà ác hơn con tê giác chứ.

-Tôi chỉ nói sự thật thôi.

Đồ thần kinh/ Đồ hắc ám_ Lại đồng thanh -Hai người... hai người... ngay ngày đi học sau khi kết thúc đợt dã ngoại này... à không ngay bây giờ tôi sẽ cho 2 người biết thế nào là Khương Hàn Băng_ Vừa nói, mặt Hàn Băng đằng đằng sát khí tiến gần đến Linh và Khanh.

Thấy tín hiệu xấu, hai người liền ra hiệu cho nhau mỗi người chạy 1 hướng.

Thế là ở trên biển lúc đó đã xảy ra 1 cuộc rượt đuổi hết sức gam go của 2 chàng trai điển trai với 1 cô gái xinh đẹp....

Bạn đang đọc truyện *Trót Yêu Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Bồng: -Ah, đau quá.

Ngọc Linh không chạy nữa, nó ngồi thụp xuống bãi cát ngắm đôi chân vừa giẫm phải thứ gì đó.

2 dòng máu đỏ từ đôi bàn chân trắng ngần chảy ra rơi xuống làn cát mịn.

Linh bình tĩnh lấy mảnh thủy tinh ra rồi vứt vào 1 cái túi rác nào đó.

Bị mảnh thủy tinh to nhọn đâm vào da thịt thì ai chả đau, nếu giờ mà có anh Trần Vũ ở đây thì có lẽ Linh sẽ nũng nịu anh, đòi anh công, nếu giờ mà có ba hay mẹ ở đây thì nó có thể tỏ ra đau đớn vô cùng để được ba mẹ quan tâm như bao người khác.

Nhưng đó chỉ là “nếu” mà thôi, sự thật thường rất phũ phàng, giờ nó chẳng có ai để nũng nịu cũng chẳng có ai quan tâm nó đau hay không, dù nó có cố tỏ ra đau đớn thế nào thì cũng chẳng ai thèm ngó ngang tới.

Bắt chợt nó rơi nước mắt.

1 giọt, 2 giọt,... rất nhiều giọt nước mặn chát đang chảy dài trên khuôn mặt trái xoan xinh xắn kia.

Chẳng ai có thể biết được chữ “ngờ”, cứ ngỡ rằng việc Linh giảm vào thủy tinh là do vô ý vậy mà đó lại là 1 trò chơi đều của Vương Thiên Kim.

Lúc này cô ta đang cười rất hả hê vì kế hoạch của mình đã thành công.

“Nếu cô mà còn dám dụt bỏ của tôi nữa thì lần tới không phải chỉ là chân cô bị thương đâu mà tôi sẽ cho người rạch cái khuôn mặt thiên thần của cô ra đây, con nhỏ lẳng lơ.” Một ý nghĩ chắc như đinh đóng cột đã hiện lên trong đầu của Thiên Kim.

Cô ta nằm dài trên chiếc ghế tắm nắng, uống 1 ly cocktail như để mừng thành công của mình. Trờ lại với Linh, nó vẫn đang ngồi khóc 1 mình.

Khương Hàn Băng đã bắt được Khang và đang giữ cậu ta làm con tin để bắt nốt Ngọc Linh lại.

Nhưng khi vừa mới nhìn thấy nó ngồi 1 mình trên bờ cát nhện nhện người với vẻ mặt buồn bã, ánh mắt đang hướng về nơi xa xăm nào đó, trái tim Hàn Băng cứ thất lại như hôm qua khi nghe nó kể chuyện.

Thật sự, Hàn Băng không hiểu nổi mình nữa, bàn tay đang nắm áo Khang đột nhiên buông thõng xuống, anh đưa tay lên ngực trái của mình, cảm nhận những nhịp đập nhanh của con tim này và cả tiếng con tim đang thất lại thành từng đợt.

Lại 1 lần nữa, cùng 1 câu hỏi ấy lại được đặt ra, CHẴNG LẼ

ĐÂY LÀ THỨ TÌNH YÊU NAM NỮ mà thường hay có trong những câu chuyện ngôn tình hay sao??? Hàn Băng lắc đầu, phủ nhận tất cả những gì đang diễn ra với con tim mình “Làm sao... làm sao... có chuyện như thế được chứ? Tim mình làm sao thế này, mình mới biết cô ta có vài tháng, chỉ nói chuyện mĩa mai nhau tại sao giờ mình lại có cái giác kì quái thế này? Mình không biết, không biết gì hết, không biết...”

Tim ơi, tao xin mày đừng đau và cũng đừng đập nhanh thế có được không, tao xin mày đấy.” Hàn Băng cùng Khang lại gần chỗ Linh ngồi.

Hai người cùng ngồi bên cạnh nó, ngắm nó theo cách riêng của mình.

Rồi đôi mắt của Băng và Khang dừng lại ở 2 dòng máu đỏ đang chảy ở bàn chân Linh, hai người đồng thanh: Cô/Linh làm sao đây? Sao lại chảy máu như thế này hả? Vết thương có vẻ sâu đấy.

-Cảm ơn 2 người, tôi không sao đâu, chẳng qua là không may dẫm phải mảnh chai thôi._ Giọng nói của Linh gượng gạo cùng nụ cười giả tạo, nó đang cố gắng giấu đi cảm giác đau đớn của mình hiện giờ.

Không sao thì tốt, cũng hơn 1h rồi, đi ăn trưa rồi còn chuẩn bị đồ để mai về._ Băng nói xong thì đứng lên đi luôn -Này Linh, chân như vậy thì để Khang công về được không? Để Linh đi về khách sạn với đôi chân chưa sát trùng thế này thì không ổn đâu.

Nha Linh? -Cảm ơn trước.Khang khom người xuống để Linh leo lên lưng mình.

Thế là Khang cõng Linh về trong sự ngượng ngùng của cả 2 người.

.....Sáng hôm sau, tất cả mọi người đều phải thức dậy từ rất sớm, kiểm tra đồ đạc rồi đi về Hà Nội.

Do chân bị thương nên giờ Linh đi lại rất là đau đớn.

Đội trưởng CLB thiên văn là 1 người tốt bụng, ga lăng nên đã cõng Linh lên tận chỗ ngồi của máy bay.

Linh cảm kích vô cùng.

Đúng 9h sáng, học sinh trường MD đã tạm biệt thành phố biển Đà Nẵng xinh đẹp và cùng bắt đầu những chuỗi ngày mới, gian nan hơn, vất vả hơn và cũng không ít những chuyện buồn, vui.

Bạn đang đọc truyện *Trót Yêu Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Những ngày tiếp theo, Hàn Băng luôn tránh mặt Linh, anh luôn cố gắng phủ nhận những nhịp đập nhanh của con tim mình khi nhìn thấy nó.

Anh tránh mặt nó chứ không phải là không quan tâm xem nó làm gì, anh vẫn nhìn nó từ xa, vẫn dõi theo nó.

Lúc này anh mới nhận ra, Ngọc Linh cô đơn hơn anh nghĩ, lúc nào Linh cũng chỉ có 1 mình, tấm lưng gầy ấy một mình lững thững khắp nơi, chẳng có 1 cánh tay dựa vào của 1 người bạn nào khoát qua cả.

Khương Uyên – em gái anh, chẳng hiểu dạo này làm gì mà không nói chuyện hay chơi cùng nó, để nó 1 mình thân thiết với Mai Chi “bạch cốt tinh” kia.

Hàn Băng lo lắng, sợ sẽ có 1 ngày nó bị hãm hại, chơi xấu. Giờ đã sang đông, đầu tháng 11, những tán cây trong trường đã trơ trụi hết lá, đám con gái tụm năm tụm ba dưới gốc cây buồn chuyện giờ đã chẳng còn thay vào đó lại là các cặp đôi công khai yêu đương, thể hiện tình yêu của mình dưới sân trường mùa đông lạnh buốt.

Cặp thì trao cho nhau cái ôm để truyền cho nhau hơi ấm, cặp thì cùng nhau đeo 1 đôi găng tay,... Quả thực, mùa đông chính là mùa khiến cho người ta cô đơn nhất và trông trải nhất. Đã gần 3 tháng kể từ ngày Kiều Ngọc Linh cắt đứt quan hệ với Trần Vũ.

Kiều Trần Vũ giờ đã trở thành tổng giám đốc một công ty con của hãng thời trang nổi tiếng.

Nhờ tài điều hành và tài năng của mình, chỉ trong 3 tháng, anh đã tìm được chỗ đứng trong lĩnh vực thời trang.

Chỉ cần nhắc đến My Key là không ai là không biết đến Kiều Trần Vũ – người mà các cô gái lựa chọn làm chàng trai lý tưởng của cuộc đời mình.

Nổi tiếng như vậy, Trần Vũ vẫn không quên được em gái mình.

Anh đã thuê người tìm Ngọc Linh nhưng vẫn chẳng có tung tích gì hết, tất cả 0 vẫn hoàn 0. Tại quán bar Home, có một chàng trai điển trai, ăn mặc phong cách đang uống rượu 1 mình.

Các cô gái ăn mặc sexy thì nhau đến cùng uống rượu để may mắn có điểm phúc trở thành người tình 1 đêm của chàng nhưng chàng trai này không những không hưởng ứng mà còn lạnh lùng khước từ rất phũ phàng.

Và 1 tiếng gọi: -Chào bạn chí cốt, lâu lắm mới có dịp gặp mặt.

Tự nhiên mày gọi tao ra đây làm gì? Nhật Minh à, tao đang chán lắm mày ạ.

Mày xem đi, tao cái gì cũng có hết, tiền tao giờ chẳng thiếu, sự nghiệp như ý, tiếng tăm nổi tiếng vậy mà thứ tao cần nhất lại chẳng có được.

Làm gì có chuyện đấy, mày giờ cần chỉ hô 1 tiếng “muốn” là cái gì người ta chẳng mang đến.

Mày mà nói “muốn có người yêu” thì sẽ có hàng ngàn cô gái xếp hàng từ đây vào Thành phố Hồ Chí Minh đợi mày chọn ấy chứ.

Chàng trai nốc 1 cốc rượu mạnh cười lạnh.

Thứ tao thiếu đâu phải là tình yêu, thứ tao thiếu chính là gia đình.

Chỉ tại tao quá là quá quắt nên người thân duy nhất của tao cũng bỏ đi rồi.

Tao thuê người tìm khắp nơi mà chẳng thấy được gì cả.

Thế người mày nói đến là ai, mày nói cho tao đi, có khi tao lại giúp được mày đấy Trần Vũ.

Đó là em gái tao, Ngọc Linh.

Nó xinh lắm mày ạ.

Nó có đôi mắt to vô cùng đáng yêu, đôi môi anh đào chúm chím.

Nói chung là, nếu tao không phải anh trai của nó thì tao cũng đã yêu nó từ lâu rồi.

Em mày có phải Kiều Ngọc Linh không, năm nay 15 tuổi, có đôi mắt ánh trầm, khi cười có cái răng khểnh trông rất duyên đúng không? -Nhật Minh, mày biết nó sao? -Ừ, cô bé ấy là học sinh trường tao.

-Học sinh trường mày? Làm gì có chuyện đấy, mày 22 tuổi, còn nó mới 15 tuổi, sao mà học cùng nhau được chứ? Nhật Minh – chàng trai thầy giáo chính là bạn tốt của Trần Vũ từ thời đại học.

Hồi ấy, họ đẹp trai nhất trường lại thân với nhau nên được mệnh danh là Hoàng Tử.

Thấy câu hỏi của Trần Vũ rất ngớ ngẩn, Nhật Minh liền đánh 1 cái vào đầu anh. -Mày bị thiếu năng à, tao là thầy giáo, thầy giáo đấy.

Là thầy giáo thì đương nhiên phải trong trường học rồi.

-Vậy mày biết em tao thật sao? Bây giờ mày dẫn tao đến gặp nó liền đi -Tao có nghe chuyện của mày với Linh rồi, tao nghĩ là mày không nên gặp nó

bây giờ, nó thương mày nhưng cũng giận mày lắm-Tao mặc kệ, mày có biết tao tìm nó lâu lắm rồi không? Tao phải gặp nó, phải xin lỗi nó, phải bù đắp tất cả những gì tao gây ra._ Trần Vũ bị kích động, đôi mắt lạnh ngày nào giờ đang lã chã nước mắt, hùng hổ đòi Nhật Minh dẫn đi ngay.

Nhật Minh đau đớn khi thấy bạn mình như vậy mới dậm cho cho Vũ 1 cú đau đớn.

Trần Vũ ngã xuống ghế, đôi mắt nhòe đi vì nước mắt.

-Vũ, mày bình tĩnh đi, khi nào thích hợp tao sẽ dẫn mày đến gặp Linh, được chứ? Đừng như vậy, Linh thấy mày như này nó cũng đau lòng lắm.

Nhật Minh đứng dậy tính tiền, xong rồi đưa Vũ về nhà.

Ngồi trên xe của Minh, Vũ đau đớn kể: “Ngày mai, là sinh nhật Linh rồi mày ạ.

Lúc trước, khi nó còn nhỏ, tao đã hứa, vào ngày 4/11 hàng năm sẽ cùng nó ngồi cạnh chiếc bánh kem có nến thật to, cùng nhau ước những điều ước.

Nhưng tao hứa mà chẳng năm nào thực hiện được, tao chỉ lo cho việc học của mình mà chẳng quan tâm nó, tao đã ác độc nói do nó sinh ra mà tao mất ba mẹ vào ngày sinh nhật của nó.

Nếu mày là nó, mày có tha thứ cho tao không? Là tao thì tao cũng chẳng tha thứ cho mình.

Vậy mà Linh chẳng giận tao, vẫn tốt với tao, nó còn cho mình là gánh nặng của tao rồi tự ý bỏ đi để giải thoát cho tao.

Đến cuối cùng, Linh cũng chẳng ghét bỏ tao, vẫn nghĩ cho tao, vẫn coi tao là anh nó.

Tao thấy thất vọng về mình quá.” Trần Vũ cứ luyên thuyên 1 lúc rồi thiếp đi trên xe của Minh. Hôm nay, Linh bị siêu thị M đuổi việc vì đã làm đổ nước vào giày của khách.

Không những nó bị đuổi việc mà còn bị ăn 2 cái tát trời giáng của vị khách đó nữa.

Đúng là xui xẻo.

thế là từ giờ nó lại phải ăn uống tích kiệm hơn để đủ tiền trả nợ rồi.

Lũng thường đi từ bến xe bus về trường, gió đông lạnh buốt cứ thi nhau lùa vào chiếc áo mỏng nó đang mặc trên người.

Người nó cứ run lên cầm cập, đôi tay trắng giờ đã chuyển sang màu hồng đỏ vì quá lạnh.

Nó cố gắng chạy để tăng nhiệt độ cơ thể, cuối cùng nó cũng chui được vào căn phòng kí túc ấm áp của mình.

Gột đi những bụi bẩn, nó học lại bài xong rồi ngủ 1 giấc trên chiếc giường ấm áp. Giấc ngủ đến với nó thật nhanh, nó bình thản ngủ ngon lành mà không hề biết ngày mai sẽ là 1 ngày đầy sóng gió.....

Bạn đang đọc truyện *Trót Yêu Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Hôm nay là 1 ngày mùa đông lạnh buốt, sương đêm vẫn còn đang ngủ yên trên những phiến lá mạnh mẽ, vẫn trụ được sau bao ngày chớm đông.

Cô gái nhỏ Kiều Ngọc Linh đã hoàn thành xong công việc tại Dream Bakery, đang nhanh chóng sửa soạn sách vở để lên lớp.

Lên lớp nghe mọi người nói mới biết hôm nay con trai của chủ tịch trường đến thăm nên sẽ được nghỉ học.

Linh đi tìm Khương Uyên để rủ cô bạn đi chơi nhưng tìm mãi mà chẳng thấy.

Nó liền đổi ý vào thư viện tìm tài liệu để chuẩn bị cho kì thi sắp tới.....Từ thư viện bước ra, trên tay Linh cầm cả 1 mớ bài tập của các năm trước, nào là môn hóa, môn toán, môn văn, môn lý, môn ngoại ngữ....

nói chung là rất nhiều.

Vừa đi vừa nhâm nhi cốc cà phê buổi sáng, tâm trạng của nó trở nên sáng khoái hơn.

Đang chú tâm lướt qua đồng bài tập, nó không để ý rằng trước mặt nó đang có người đi tới, người con trai đang đi tới cũng đang mãi ngắm ngời trường

nên chẳng biết sắp có 1 tai nạn nho nhỏ xảy ra.

Thế là việc gì đến thì cũng phải đến, 2 người đâm sầm vào nhau, mớ bài tập trên tay Linh rơi tung tóe, cốc cà phê buổi sáng cũng đi tong, đổ hết lên chiếc áo trắng tinh khôi của người con trai.

Hai người bừng mình, cùng ngước lên nhìn nhau rồi hét:Này, đi đứng kiểu thế à? Mất cô/anh để sau lưng hay sao mà lại đâm vào người tôi như thế? Đứng là cái đồ xui xẻo.

Người con trai hơi ngỡ ngàng trước dáng vẻ quen thuộc.

Quen thuộc vậy mà anh lại chẳng nhớ nổi người con gái này mình đã gặp ở chỗ nào.Anh kia nói năng cho nó cẩn thận, tôi đang đi và cầm một đồng giấy nhiều như thế mà anh không thấy đề mà tránh sao.

Còn cô nữa, tôi cao như thế này, đi trước cô mà cô cũng không thấy à.

Đây, cô nhìn tác phẩm từa Picasso của cô đi, áo của tôi dính đầy cà phê của cô đây này, cô còn không xin lỗi.

Linh chẳng vừa, vẫn gân cổ cãi lý:-Sao tôi phải xin lỗi anh, là anh đâm vào tôi cơ mà.

Anh phải xin lỗi tôi thì có.

Cô có biết cái áo của tôi bị cô làm đồ cà phê bao nhiêu tiền không hả, cô có bán tất cả đồ đạc của cô đi cũng không đủ đâu.

Thế à.

Vậy mà lúc này tôi thấy ai nói tác phẩm của tôi từa Picasso, vậy sao anh không lấy cái tác phẩm đấy đi bán lấy tiền mua lại cái áo mới đi.

Đừng có ở đây kiểm chuyện với tôi nữa.

Tôi rất bận.

À mà, anh có tiền mua cái áo đắt như vậy chắc cũng thuộc hạng giàu có chẳng nghèo nàn gì, anh hãy tự mua cái khác đi, đừng có đi đòi tiền từ 1 người nghèo như tôi, nhục lắm.

Xếp gọn lại đồng giấy tờ rơi xuống đất, Linh bỏ đi luôn.

Chàng trai kia thì chôn chân tại chỗ, tức xì khói tai, không làm được gì.

Cậu ta chợt thấy thứ gì đó lóe sáng ở nơi Linh vừa ngã xuống, cậu ta liền nhặt lên rồi nở 1 nụ cười nham hiểm “ Hóa ra cô là Kiều Ngọc Linh sao, ôi số cô thật không may khi đắc tội với Hứa Gia Vĩ này rồi, tôi mong cô có thể bình yên trong vài ngày tới.”Trong phòng chủ tịch trường.Bố à, con muốn học ở MD.

Sao lại đột ngột vậy Gia Vĩ, giờ đã cũng sắp hết kì 1 rồi, sao lại chuyển trường? trường con đang học con không thích hay sao?Không phải đâu ạ, chỉ là con muốn học cùng Hàn Băng thôi, bố cho phép con được không? Con hứa sẽ đạt điểm số tốt trong các kì thi mà.Ừ, được rồi, mai hãy đến trường học luôn nhé, bố sẽ sắp xếp phòng kí túc của con cạnh phòng Hàn Băng Cảm ơn bố.Kết thúc câu chuyện, Gia Vĩ ra ngoài, hần nhếch môi cười khẩy: “ Kiều Ngọc Linh, hãy đợi xem tôi làm gì cô” Linh chẳng thể nào tìm được Khương Uyên đơn giản vì giờ đây Uyên đang tất bật cùng CLB thiên văn và CLB bóng rổ chuẩn bị tiệc sinh nhật bất ngờ cho nó.

Họ trang trí phòng thể chất – nơi tập luyện của CLB bóng rổ vô cùng đáng yêu.

Uyên và thầy Nhật Minh đã rất kì công làm ra chiếc bánh kem vani socola đen, được trang trí bằng những con thú bằng kẹo dẻo và những quả cherry xanh ngọc bích.

Những món quà đều được chuẩn bị rất kỹ lưỡng, mọi thứ đã gần như đầu vào đầy, chỉ còn đợi mỗi Linh đến nữa là xong.

Uyên lấy điện thoại gọi nó:Linh à, đến ngay phòng thể chất đi, nhanh lên, tớ ... tớ....

Rup Uyên đột ngột cúp máy khiến cho nó cảm thấy bất an trong lòng.

Lấy cái áo khoác mỏng, nó chạy thục mạng đến phòng thể chất. Ở phòng thể chất, Uyên ra hiệu cho mọi người, 6 người đứng ở cửa, thấy nó đến cái là cho nổ pháo luôn, thầy Minh thì cầm bánh kem thấp nền, còn mọi người thì cùng hát bài chúc mừng sinh nhật. Hốt hoảng bước vào phòng thể chất, trong này tối om, không có đến 1 chút ánh sáng nhe nhóm.

Và ... Đoànng...

Đoànng...

Đoànng.Linh giật mình quay lại nơi phát ra tiếng động thì thấy 6 anh chị trong CLB thiên văn của mình đang cầm trên tay mỗi người 1 cây pháo, mặt cười

tươi rói. Nhật Minh cầm bánh kem còn nến cùng những người còn lại tiến gần nó “ Happy birthday to Linh, happy birthday to Linh, mừng ngày Linh Linh sinh ra đời, happy birthday to Linh”.

Dứt câu hát, 1 tràng vỗ tay rộn rã vang lên, Linh cảm động, rơi nước mắt.

Nhật Minh lên tiếng: Linh, em thôi nến đi. Đứng rồi Linh thôi nến đi còn mở tiệc nào. Theo ý mọi người, Linh thổi nến “phù”, 15 cây nến tượng trưng cho 15 tuổi của Linh vụt tắt, ánh điện được bật lên, hiện ra 1 khung cảnh được trang hoàng rất đáng yêu.

Mọi người đi lấy quà của mình, lần lượt tặng cho nó.

Nhật Minh tặng quà xong rồi biến mất, chẳng ai biết nó là đi đâu. Mọi người cùng ngồi xuống sàn nhà thê chát đã trải thảm đợi chờ Linh mở quà.

Tất cả mọi người đều tặng nó những thứ để giữ ấm cho mùa đông: người thì tặng găng tay, người thì tặng áo len, rồi khăn len, bông đeo tai, áo khoác... tất cả thật sự rất hữu ích.

Có 1 món quà không tên được gửi đến sau đó ít phút, món quà đó rất to, được bọc bằng giấy xanh dương thất nơ đỏ.

Nó mở ra, bên trong là 1 chiếc áo bông 2 lớp vô cùng ấm và cũng rất hợp thời trang, bên cạnh chiếc áo là 1 đôi giày thể thao màu trắng, nhìn rất là đắt tiền.

Nó đã gắng hỏi người chuyển phát nhanh xem ai gửi nhưng lại nhận được câu trả lời “tôi không biết”. Thế là cả buổi sáng, nó cùng bạn bè, liên hoan với nhau vô cùng vui vẻ. Trong lúc đó, ở 1 căn biệt thự rộng lớn, Khương Hàn Băng và Vương Thiên Kim đang rất không vui vẻ. Thiên Kim, chúng ta..... chia tay đi em Thiên Kim đang ngồi trên đùi Hàn Băng bỗng đứng hần dậy, tức giận: - Anh nói cái gì? Chia tay á? Chúng ta vẫn yêu nhau mà, sao lại phải chia tay? Em không muốn như thế.

Em không nhưng anh thì muốn.

Hàn Băng, hãy cho em lý do đi.

Đơn giản là anh không thể nào chịu nổi em nữa.

Trước đây, em là 1 cô gái ngoan, ngây thơ, đáng yêu nhưng giờ em nhìn lại em xem, xem có giống gái bao không, anh cần 1 người bạn gái biết quan tâm anh, hiểu anh, làm anh hạnh phúc và quan trọng hơn là cô gái ấy phải là 1 cô gái tốt.

Cô gái ấy không xinh đẹp cũng được, không quyến rũ cũng được, không thông minh cũng không sao, miễn là cô ấy yêu anh, cần anh, chung thủy với anh là đủ.

Anh biết, em yêu anh, em cũng cần anh nhưng em không thủy chung với anh, khi yêu anh, em đồng thời còn qua lại với nhiều thằng đàn ông khác, anh không chấp nhận được. - Đó là lý do anh chia tay em sao? Hay anh đã yêu 1 đứa con gái khác nên không cần em nữa, muốn vứt bỏ em? _ Thiên Kim nắm lấy đôi vai của Hàn Băng lắc mạnh.

- Anh nói đi, có phải tại cái con Ngọc Linh gì gì đó không mà anh bỏ em không hả? _ Thiên Kim gào lên trong nước mắt ràn rụa.

Phải thì đã sao? Không phải thì đã sao? Tóm lại là giờ anh không muốn gặp em nữa, chúng ta chấm dứt ở đây đi.

Anh về Hàn Băng lấy áo khoác, đi ra ngoài xe ô tô của mình rồi chạy mất hút.

Bạn đang đọc truyện *Trót Yêu Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

Thiên Kim mặt mày xám lại, đưa tay hất đổ mọi thứ trên chiếc bàn kính, rút di động ra gọi: A lô, chị Mai Chi à, em Thiên Kim đây chị xử giúp em con nhỏ lớp 10 tên Kiều Ngọc Linh đi. Sao phải xử nó? - Vì nó chính là nguyên nhân khiến cho em và Hàn Băng chia tay. - Em và Băng chia tay? Khi nào? Anh ta thú nhận là chỉ yêu Ngọc Linh và hết yêu em sao? - Anh ý ko thú nhận nhưng em đã thấy họ tình tứ với nhau trên bãi biển rồi còn ngủ chung phòng nữa, thử hỏi nếu chị là em, nhìn thấy cảnh ấy có tức ko.

Ok, vậy cô em cho chị được bao nhiêu? - Đủ cho chị ăn chơi cả tháng.

Nói xong, Kim cúp máy, cười nửa miệng "để xem mày sẽ như thế nào sau ngày hôm nay, tao mong mày sẽ thân tàn ma dại để khỏi đi quyến rũ bỏ người khác" Ngay khi cuộc điện thoại kết thúc, Mai Chi đã cho ngay người đi bắt cóc Linh đưa đến căn phòng đc mệnh danh là "căn phòng đen" trong trường.

Căn phòng này lúc trước có người tự tử ở đây nên đã đc khóa lại và để trống không vì vậy đây là nơi lý tưởng để cho những vụ bạo lực học đường

Bạn đang đọc truyện *Trót Yêu Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Anh đang đi dạo xung quanh trường thì đột nhiên bị thứ gì đó đập vào đầu làm cho bất tỉnh.

Nó bị 1 người lạ vác đi. Tỉnh dậy, nhìn mọi thứ trước mắt mình chỉ toàn là 1 màu đen u ám, nó dấy dựa cố thoát nhưng tay và chân nó đã bị trói chặt vào ghế, nó sợ hãi lên tiếng: Có ai không? Có ai ở đó không? Cứu... cứu... tôi với.

Một giọng nói trầm khàn phát ra từ góc phòng: Chị cả, nó tỉnh rồi, chúng ta xử luôn chứ? Xử nhanh nhanh để còn đi lấy phần thưởng chứ, nhưng trước tiên ta phải chơi 1 lúc đã. Giọng 1 cô gái. Nói xong, 1 người con gái đeo mặt nạ lại gần phía Linh, đưa bàn tay vuốt ve khuôn mặt sợ hãi của nó: Kiều Ngọc Linh, mày cũng xinh xắn trắng trẻo đấy, không biết nếu như khuôn mặt đẹp này có 1 vài vết bầm thì sẽ ra sao nhỉ? Tao thật sự rất hiếu kì muốn biết.

Dứt lời, cô gái vung tay tát 1 cái trời giáng vào má phải của nó: “Mày thấy thế nào? Có đau không? Xin lỗi mày, dù mày có đau như muốn chết đi nữa tao cũng chẳng làm được gì giúp mày đâu, hãy cố gắng mà tận hưởng cơn đau nhá.

Ha ha ha ha ha” Chát....

Chát....

Chát....

Chát.....

Chát.....

Chát.

Sáu cái tát liên tiếp đập thẳng vào má nó, nó đau đớn, kêu la nhưng không lấy 1 tiếng an ủi, đáp lại nó chỉ là những tiếng từ cái tát tiếp theo mà thôi.

Linh ngất đi.

“Ôi trời, mày đã ngất rồi sao, Kiều Ngọc Linh? Tao còn chưa chơi xong mà.

Quạ, mày lấy nước muối lại đây, tạt cho nó tỉnh lại cho tao.” Thăng Quạ làm theo, mang xô nước muối lại gần nó, đổ cả xô nước vào người nó.

Nước muối đi qua vết thương khiến Ngọc Linh đau nhức, buộc nó phải mở mắt, nó thều thào: Các người... các người là ai? Sao... sao...

lại bắt... bắt tôi? Bọn tao là ai, mày không cần biết.

Không phải đương nhiên mà bọn này bắt mày đâu, chỉ là bọn này đang thiếu tiền nên đi làm thuê cho người ta thôi.

Tôi... tôi... xin các người, hãy... hãy... thả... tôi ra đi.

Làm ơn “Xoạch” Tiếng cửa phòng mở ra, Thiên Kim bước vào với bộ mặt ngạo mạn: “Chị và mọi người ra ngoài đi, em muốn tự tay xử nó” Đám người rầm rập làm theo, đi ra ngoài khóa chặt cửa lại.

Ôi, chẳng phải đây là Kiều Ngọc Linh, công chúa trong lòng bao người con trai sao? Cô nổi tiếng xinh đẹp, lạnh lùng cơ mà, sao giờ đây lại tàn tạ như thế này.

Phải chăng là cô muốn trở nên xấu xí hơn sao, vậy được, tôi sẽ giúp cô miễn phí ha.

Thiên Kim lấy thanh gỗ gần đấy, đánh Ngọc Linh túi bụi.

Làn da nó bị cây gỗ sượt qua, làm chảy máu khá nhiều.

Nó cố gắng chịu đựng cơn đau, mùi máu tanh từ cơ thể nó xộc thẳng vào mũi Thiên Kim khiến cô ta hưng phấn hơn, ra đòn cũng mạnh hơn nữa.

Ngọc Linh kìm nén nước mắt, cắn răng chịu đựng đến khi Thiên Kim ngừng tay.

Tôi mong nhiều đây đủ cho cô không đi quyến rũ bỏ người khác nữa.

Tôi cảnh cáo cô, nếu cô giám lại gần Khương Hàn Băng – bạn trai tôi nữa thì sẽ khiến khuôn mặt của cô bị biến dạng bằng axit đấy, rõ chưa? Nói rồi, Thiên Kim ra ngoài nói với đám thằng Quạ (tên đại ca trong băng đảng xã hội đen).

Còn nhỏ đó, tôi giao cho các anh.

Các anh muốn làm gì nó thì tùy.Ok, cô em không phải lo.

Vậy còn thù lao? -Tôi đã đưa cho Mai Chi rồi, các anh đến đó mà lấy.

Chào.Thiên Kim bỏ đi với 1 nụ cười thỏa mãn trên môi. ____ Trong căn phòng đen ____ Bọn mày ơi, con nhỏ này nhìn cũng được đấy, để tao ăn trước, còn bọn mày thì ra ngoài đi.

Quạ tiến đến chỗ Linh, thì thào vào tai nó: “ Cô em, ngoan ngoãn nghe lời anh thì anh sẽ nhẹ tay”.

Quạ cười trối cho nó, đề nó nằm xuống sàn, hắn kéo khóa chiếc áo khoác mỏng của Linh xuống và từ từ dí sát khuôn mặt vào cổ nó.

Nhận thức được chuyện gì xảy ra với mình, nó cố dùng chút sức lực còn lại để đẩy tên Quạ ra, nhưng vô ích, thừa lúc hắn lơ là, Linh lên gối trúng chỗ hiểm của hắn, rồi nó nhanh chóng trốn ra ngoài.

Lê tâm thân nặng nề, đau đốn lên từng bậc cầu thang, cuối cùng nó cũng đến được phòng ký túc của mình.

Linh mở cửa phòng, lúc này nó đã cạn kiệt sức lực, nó ngã xuống, nằm xõng xoài trước cửa phòng.

Con chuột lang tên Bibi của Linh cạy cửa lồng, chạy vọt qua khe cửa khép hờ phòng đối diện. Khương Hàn Băng đang loay hoay với mẫu thiết kế của mình chợt thấy vật thể màu nâu trắng đang gặm nhấm cái bút chì của mình, anh tức giận, ôm Bibi sang phòng Linh.

Vừa mở cửa đập vào mắt anh là 1 hình ảnh một cô gái mong manh, trên người chảy đầy máu đang bất tỉnh nhân sự, Hàn băng, vội vàng, đặt con chuột lang vào lồng kính phòng mình rồi ra ngoài đỡ nó.

Này, Ngọc Linh, Kiều Ngọc Linh, cô tỉnh dậy đi.

Này, này, này.

Cô bị sao thế, mở mắt ra đi xem nào? Cô đừng nằm im như thế.

Cô làm tôi sợ đấy, Kiều Ngọc Linh.

Này, này, này._ Cứ mỗi chữ “này” là Hàn Băng lại lay nó.

Nhưng Linh không tỉnh, đôi mắt ánh trầm kìa vẫn đang nhắm nghiền lại khiến cho Hàn Băng vô cùng lo lắng.

Anh vội vàng bế nó vào phòng nó, đặt nó nằm lên giường rồi chạy thục mạng đi kiếm cô y tế.

Bạn đang đọc truyện *Trót Yêu Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

“Tôi và em là hai người xa lạ

Tôi sao có thể lỡ trao tình cảm cho em

Em và tôi như buổi sớm với đêm muộn

Em ấm áp như buổi sớm mai, còn tôi lại lạnh như sương đêm”

-Hàn Băng, tôi đã khám tổng quát cho cô bé.

Cô bé bị gãy tay phải và bị nứt xương chân trái, tôi đã bó bột lại rồi, những vết thương khác thì chỉ là vết thương ngoài da thôi nên không cần lo lắm.

Khi Linh tỉnh dậy, cô bé sẽ cảm thấy người đau ê ẩm, lúc ấy hãy để cô bé ngồi dậy, đừng để nằm lâu quá.

-Vâng

-À còn nữa, cô bé này là gì của em mà sao em quan tâm thế? Người yêu à, hay là tình đơn phương?

-Tình đơn phương cô ạ.

-Vậy thì cố gắng lên nha, em có nhiều đối thủ lắm đấy.

-Vâng, em cảm ơn cô.

Xong Băng tiến cô y tế ra cửa rồi quay trở lại chỗ Linh.

Liếc đồng hồ đã gần 7h tối, Hàn Băng đi nấu 1 tô cháo cho Linh.

Đặt tô cháo ở trên tủ cạnh giường, anh lấy áo khoác rồi ra ngoài.

Nhận được bản điều tra về Linh, anh đã biết được những công việc làm thêm của nó.

Anh lên xe mô tô phóng thẳng đến nơi nó dạy gia sư.

Vừa bước vào nhà, anh đã bị tập kích bởi cái ôm của thằng bé Lâm.

-A chị Ngọc Linh đến rồi, chị đến muộn thế, em chờ chị mãi.

-Ngọc Linh hôm nay bị bệnh nên tôi tới dạy thay.

Nghe xong câu nói ấy, Lâm lập tức thả Băng ra.

Hai người bốn mắt nhìn nhau nói chuyện:

“Anh đã làm gì chị Linh của tôi?”

“Tôi chẳng làm gì hết”

“Sao chị Linh của tôi bị bệnh”

“Bị người ta đánh”

“Sao anh không cứu chị ấy?”

“Tôi cũng muốn nhưng lúc đó tôi không biết cô ấy ở đâu?”

“Sao anh không đi tìm?”

“Tôi không biết cô ấy bị mất tích”

Kết thúc màn đầu mắt, Băng hỏi:

-Giờ muốn học hay muốn hỏi về chị Linh đây?

-Chị Linh, tôi muốn chị Linh

-Nếu mà hôm nay tôi không gia sư cho em thì chị Linh sẽ không có tiền Lương đâu.

Em muốn chị Linh chết đói hay muốn chị Linh bị đuổi việc.

-Em không muốn.

-Vậy lấy sách vở ra, học đi.

Hôm trước, Linh dạy đến đâu rồi?

-Hôm nay là sang quang học.

Thế là cứ như vậy, 2 người đã không cãi nhau nữa, đã bắt đầu vào việc học.

Thời gian trôi đi nhanh, thoáng cái đã hơn 21h30.

Hàn Băng tạm biệt Lâm rồi lên mô tô phóng như bay về kí túc.

Mở cửa phòng Linh ra, anh thấy nó đang ngồi ăn tô cháo anh nấu.

Trong lòng bất giác cảm thấy vui vui.

Linh ăn nốt thìa cháo còn lại rồi đặt bát xuống.

Nhìn Hàn Băng bằng ánh mắt hình viên đạn, Linh nói:

-Anh vào phòng tôi làm gì? Chúng ta đâu thân thiết đến nỗi có thể vào phòng của nhau đâu.

-Anh vào đây chỉ muốn xem em thế nào thôi

-Thế à, tôi khỏe lắm, anh có thể về được rồi.

-Em sao vậy, sao hôm nay em cộc cằn với anh quá vậy.

Mọi ngày dù không thích anh nhưng em vẫn ko thế này.?

-Anh hỏi tôi làm sao ư? Anh có tư cách để hỏi câu đó sao? Anh có biết vì sao tôi bị thương như thế này không? Vì anh, là vì anh cả đấy.

-Vì anh sao? em nói đi, ai làm em ra nông nổi này hả?

-Người ta đánh tôi là vì anh cả đấy, vì tôi nói chuyện với anh, vì tôi chơi với anh nên cái tôi nhận lại được chính là những vết thương này.

Tôi suýt nữa còn mất đi thứ quý giá nhất của người con gái vì anh đấy.

Do thân với anh mà tôi đã bị bọn con gái trả thù rồi đấy, anh hài lòng chưa.

Tôi ghét anh, ghét anh, anh hãy biến ra khỏi cuộc đời của tôi đi.

Tôi ghét.....Từ “anh” của Linh chưa được thốt ra thì đã bị Hàn Băng nuốt chửng nó bằng 1 nụ hôn sâu.

Linh đẩy dụa đẩy Băng ra nhưng anh lại ôm chặt nó hơn.

Rồi nó bị cuốn theo nụ hôn ấy lúc nào không hay.

Hơn hai phút đồng hồ trôi qua, Hàn Băng mới chịu rời khỏi môi nó.

Đôi môi nó mềm mại như 1 cây kem tươi vậy chạm vào đôi môi anh ấm áp như 1 li sữa nóng.

Một nụ hôn kem tươi và sữa nóng thật tuyệt.

Mặt Linh dần chuyển sang màu đỏ, nó ngượng ngùng quay mặt ra chỗ khác.

Băng cũng ngượng không kém, mặt cũng dần ửng đỏ như quả cà chua chín mọng.

Linh lắp bắp: Anh... về... về đi.

Tôi... tôi... muốn ngủ.

Không, anh không về được.

Sao lại không? Chẳng lẽ anh muốn ở phòng tôi ngủ luôn chắc.

Tôi rất ghét anh, nên tôi sẽ không chứa chấp anh đâu.

Ngọc Linh, em có thể đừng nói ghét anh có được không? Tại sao? Vì anh thích em.

Nên xin em đừng nói ghét anh nữa, em hãy thích anh, được không Linh? “Sao cơ? Trời ơi, Hàn Băng nói thích mình, mình phải làm thế nào bây giờ.

Chẳng lẽ giờ mình lại thú nhận là mình cũng thích anh ta.

Không được, tuyệt đối không được.

Chính do anh ta mà mình bị thương mà, mình không thể như thế được.

Nhưng mình cũng thích anh ta, nếu không có sự việc này thì có lẽ mình cũng đã định thổ lộ tình cảm với anh ta rồi.

Thôi, kệ, mình sẽ làm theo những gì trái tim mình mách bảo.” Tôi sẽ thử -Vậy sao, cảm ơn em, Ngọc Linh._ Hàn Băng nở nụ cười tươi như hoa ôm chặt lấy nó.

ĐauAnh xin lỗi, em có sao không? Tại anh vui quá thôi.

Không sao! Quả thật, nụ cười của Hàn Băng rất đẹp, nó khiến tim của Linh đập liên hồi.

Bất chợt trong đầu nó hiện lên 1 ý nghĩ vô cùng ích kỷ, nó muốn nụ cười ấy thuộc về nó mãi mãi.

Bạn đang đọc truyện *Trót Yêu Em!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

:8h sáng, ngày 5/ 11, tại tập đoàn thời trang Khương Hàn.

Cộc cộc cộc.

Mời vào! Cánh cửa phòng chủ tịch được mở ra, 1 chàng trai cao hơn 1m8, khuôn mặt điển trai bước vào.

Anh ta lễ phép cúi chào trước mặt chủ tịch Khương Hàn và con gái ông ta – Khương Uyên: Chào chủ tịch, tôi là Kiều Trần Vũ – giám đốc điều hành công ty My Key._ Quay sang Khương Uyên.

– Chào tiểu thư.

Oh, cậu đây là Kiều Trần Vũ đây sao.

Tôi đã nghe danh cậu từ lâu, bây giờ mới có dịp gặp mặt vị giám đốc trẻ.

Quả thực tôi rất khâm phục tài của cậu, công ty vừa mới được thành lập hơn 3 tháng mà đã có vị trí cao trong thị trường rồi.

Ông quá lời rồi, tôi đâu có cao siêu gì đâu, chỉ tại tôi gặp may thôi.

Xin lỗi ông, cho tôi hỏi một chút, hôm nay ông đặc biệt mời tôi đến đây có việc gì? À, cũng chẳng có gì to tát lắm.

Chà là tôi muốn đầu tư vào công ty cậu, nên tôi mời cậu đến đây để kí hợp đồng thôi.-Vậy sao? Vậy chúng ta vào thẳng vấn đề đi.

Được.

Đây là bản hợp đồng do thư kí tôi soạn, cậu xem có gì không đồng ý thì cứ bảo tôi.

Trần Vũ cầm bản hợp đồng đọc qua 1 lượt, chợt dừng lại ở 1 điều khoản, anh lên tiếng:-Chủ tịch, điều khoản sẽ cử đại diện đến công ty tôi giám sát là như thế nào vậy? Ông không tin tưởng chúng tôi? Không phải tôi không tin tưởng mà tôi chỉ muốn cho đại diện công ty tôi đến My Key để học hỏi thêm kinh nghiệm, không hề có ý gì cả.

Vậy thì tôi đồng ý._ Dứt lời, Trần Vũ đặt bút xuống ký, vậy là cả 2 đã trở thành đối tác của nhau.

Xin giới thiệu với cậu, con gái tôi – Khương Uyên sẽ đảm nhiệm việc là đại diện công ty.

Mong cậu giúp đỡ nó.

Nó mới 16 tuổi còn ngây thơ trong chiến trường này lắm.

Nhưng yên tâm, nó là 1 đứa có tài.

Vâng, tôi xin phép, chào ông.

Trần Vũ đứng dậy, bước ra khỏi tập đoàn Khương Hàn.

..... Ở trường MD: Toàn bộ học sinh trong trường đang xôn xao hết cả lên vì 1 cảnh tượng vô cùng, vô cùng, lạnh mạn.

Công chúa băng giá Kiều Ngọc Linh đang được chàng hoàng tử hội trường hội học sinh Khương Hàn Băng bế trên tay, tiến thẳng về phòng 10A1.

Đặt Linh vào chỗ ngồi của mình, Hàn Băng vuốt tóc nó, dặn dò: Khi hết giờ học, cứ ngồi trong lớp, anh sẽ tới đưa em về kí túc xá.

Anh yêu em_ Nói xong, Băng cúi xuống hôn lên bờ má đang hồng lên vì thời tiết giá lạnh của nó.

Băng bước ra khỏi phòng 10A1 tiến về lớp mình.

Hàn Băng vừa đi khuất, tất cả “loa phát thanh” đều làm việc hết công suất, tán ra tán vào câu nói “Anh yêu em” vừa rồi.

Khang từ lớp bên cạnh và anh chàng thầy giáo Nhật Minh, hùng hăng khí thế bước vào, tiến đến bàn nó, cả 2 cùng đập lên mặt bàn cái “Bịch”.

Hai người đồng thanh: Tên đó nói anh yêu em là sao hả Linh? Thì như mọi người thấy đấy. Em/ cậu và Hàn Băng đang yêu nhau sao? Đúng thế.

Mặt của Khang và Nhật Minh xụ xuống, 2 người buồn bã cùng bước ra khỏi phòng 10A1. Trên Sân Thượng.

Tại sao, trời lại bất công với tôi như thế, Nhật Minh này chưa bao giờ bỏ mặc bất kì ai có hoàn cảnh khó khăn, sao trời lại không cho tôi thổ lộ tình cảm của mình với Linh? Tôi yêu em ấy, dù tôi có là 1 thầy giáo, em ấy có là 1 học sinh, nhưng tình yêu của tôi dành cho em ấy là thật lòng cơ mà.

Tôi yêu Linh, tôi yêu Kiều Ngọc Linh_ Nhật Minh gào thét trên sân thượng đầy gió. -Tôi cũng vậy, tôi cũng yêu Kiều Ngọc Linh, Lâm Vương Khang này yêu Kiều Ngọc Linh, tình yêu của tôi chưa kịp nở rộ mà đã phải lụi tàn rồi sao, sao ông trời bất công đến vậy. Nhưng ai bảo tôi quá yêu em làm gì, ai bảo tôi trao trái tim này cho em làm gì cơ chứ, tôi sẽ chấp nhận sự lựa chọn của em.

Chúc em hạnh phúc, mãi mãi yêu em _____

Bạn đang đọc truyện *Trót Yêu Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Thoáng cái, mùa xuân đã đến, vạn vật được trút bỏ đi cái ngoại hình gầy guộc, ko chút sức sống, thay vào đó là những trời non mơn mơn, tràn đầy sự tươi trẻ của 1 cuộc sống mới.

Thế là tình yêu của cô lọ lem xinh đẹp có vỏ bọc lạnh lùng như tâm hồn ấm áp Kiều Ngọc Linh và hoàng tử điển trai Khương Hàn Băng đã đc hơn 2 tháng rồi.

Tình yêu của họ rất sâu đậm.

Ngày nào cũng như ngày nào, họ luôn dính lấy nhau như cá và nước.

Và hôm nay cũng vậy. Ngọc Linh, thay đồng phục xong chưa? Nhang ra đây ăn sáng đi_ Hàn Băng dục.

Đây em xuống ngay đây. Linh bước nhanh xuống ăn sáng rồi 2 người lại tay trong tay vào trường.

Tạm biệt Hà n Băng, trc cửa lớp, Linh vào lớp chuẩn bị sách vở cho tiết học đầu tiên của GVCN.

Reng...

Reng...

Reng

Tiếng chuông ngân vang, hs ai nấy đều về đứng chỗ của mình.

GV bước vào trang nghiêm, đặt đồng tài liệu lên bàn, cô bắt đầu nói: 2 tuần nữa là ngày valentine, như mọi năm, đây là dịp để những người còn đang yêu đơn phương thổ lộ tình cảm.

Trường ta sẽ tổ chức ngày ấy, yêu cầu mỗi lớp chuẩn bị 2 tiết mục văn nghệ

- Trường ta yêu cầu mỗi lớp 2 tiết mục văn nghệ, các lớp sẽ thi vòng loại vào thứ 7 tuần sau.

Các lớp được chọn sẽ thi tiếp để chọn ra 3 lớp vào chung và sẽ tranh giải nhất nhì ba vào ngày 14-2 trực toàn trường.

Lần này các em nhất định phải được giải nhất vì cô lỡ cuộc với thầy lớp 12A1 rồi. Cô cuộc j vậy cô? Có phải nếu lớp mình thắng thầy sẽ đồng ý hẹn hò với cô ko? - Đúng thế.

Vì vậy các em phải cố lên biết chưa.

Lớp mình mà thua thua thì cô phải nghỉ việc đây" Cô nghĩ việc thì chẳng phải lớp mình sẽ vào tay mụ phù thủy tổng phụ trách sao? Ko được, tuyệt đối ko được." Cô à, bọn em sẽ cố gắng.

-Ừ Sau tiếng ừ cả lớp nhanh chóng tìm đối sách.

Cuối cùng, mọi thứ cũng được quyết định, Linh và lớp trưởng Hoàng sẽ lo phần văn nghệ múa hát nhảy hay kịch thì tùy.

Còn những người còn lại sẽ lo phần kỹ thuật, trang phục...

Kết thúc giờ sinh hoạt ấy, mọi người cùng nhau chuẩn bị, nhất quyết ko để lớp rơi vào tay của cô tổng phụ trách độc ác.

Bạn đang đọc truyện *Trót Yêu Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Cả buổi học hôm ấy, lớp 10A1 học chẳng được chữ nào vào đầu cả, ai cũng mãi mê theo đuổi ý nghĩ của mình.

Văn lớp phó thì đang tính lại quỹ lớp xem nên trích bao nhiêu cho kì văn nghệ này.

Hoàng lớp trưởng thì đang bàn tiết mục với Linh, 2 người khá hợp ý nhau nên 2 tiết mục văn nghệ nhanh chóng được quyết định.

Còn những người khác thì đang lo lắng, thấp thỏm như ngồi trên đống lửa, “Liệu lần này chúng ta có bị bà phù thủy tổng phụ trách quản lý không? Bà ta ghét nhất 10A1 mà.” “Reng, reng, reng” Tiếng chuông kết thúc giờ học đã vang lên, giáo viên cũng đi ra khỏi lớp nhưng lũ tiểu quỷ 10A1 chẳng 1 ai rời khỏi chỗ ngồi.

Rồi tiếng gõ từ ngoài cửa lớp vọng vào khiến ai nấy đều sợ hãi, có người thì té ghế, có người suýt bị ngất xỉu,... Haizzzzzzzz, tình hình lớp hiện giờ quá là căng thẳng.

-Kiều Ngọc Linh, hội trưởng hội học sinh muốn gặp cô.

Anh ấy nói cô xuống căng tin._ Hội phó hội học sinh nói vọng vào lớp- Xin lỗi nhưng giờ lớp 10A1 rất bận, phiền anh hội phó hội học sinh báo với hội trưởng dùm.

Chừng nào lớp chúng tôi xong việc thì mọi người mới được ra khỏi lớp.

Rất xin lỗi anh.

_ Văn lớp phó đồng ý nói vọng ra ngoài cửa, khiến cho hội phó phải ngờ ngàng trước những lời nói mạnh mẽ như thế.

Hội phó quay gót, rời khỏi lớp 10A1 Sau gần 1 tiếng đồng hồ bận bịu, lên ý tưởng, 2 tiết mục văn nghệ đã được quyết định đó là 2 tiết mục hát song ca nhưng sẽ có phần diễn 1 chút kịch.

Xong đâu vào đấy, mọi người nhẹ nhõm đi ăn trưa. Về phía Hàn Băng thì anh đang vô cùng tức giận khi bị người yêu từ chối gặp mặt.

Anh đang tự lầm bầm sẽ phạt Linh khi anh gặp được cô ấy. 16h00 chiều: Linh cùng lớp trưởng Hoàng đang tập hát, vì có thêm kịch nên họ phải vừa hát vừa diễn, công việc không mấy dễ dàng.

Đội của Văn lớp phó thì đang chuẩn bị trang phục, đạo cụ để diễn. Thoáng chốc, trời đã chuyển tối, đồng hồ đã điểm 18h30, Linh nhanh chóng đi dạy gia sư cho đứa bé rắc rối.

Vừa bước chân vào ngôi nhà ấy, điện thoại Linh bỗng rung lên.

Nó bắt máy nghe: A lô -Ngọc Linh, sao trưa nay em không xuống gặp anh? Không xuống đã đành, đằng này còn không gọi cho anh đến 1 cuộc, em biết

anh rất lo lắng em có chuyện gì xảy ra ko hả? Anh Băng em xin lỗi, lớp em đang phải tập văn nghệ nên hơi bận.

Giờ em cũng đang đi dạy gia sư, nên chúng ta nói chuyện sau đi.

Tút.. _ Linh ngắt máy -Linh từ từ đã, anh rất nhớ em, anh yêu em!“ Ngọc Linh, em thật vô tâm với anh quá đấy, đôi lúc anh tự hỏi liệu em có coi anh là bạn trai của em không vậy?”Hàn Băng tựa lưng vào chiếc ghế sofa giải quyết nốt bản thiết kế còn dang dở.

..... 2 ngày sau, Băng chẳng gặp nó, cũng chẳng thể nói nổi với nó 1 câu.

Anh cảm thấy cơ đơ, cảm thấy mình đang bị bỏ rơi. Còn Linh thì đang bận với việc luyện tập nên có phần sao nhãng bạn trai của mình.

NÓ cũng cảm thấy có lỗi. Và trưa hôm đó, nó bị 1 đám người bắt cóc.

Bọn chúng bịt mắt nó lại và đem nó tới nơi nào đó có mùi thơm rất dễ chịu.

Bịt mắt của nó được cởi ra, trước mắt nó là 1 cánh đồng hoa bạt ngàn đầy màu sắc.

Nó không kìm được mà phải thốt lên: “ Wow, đẹp quá” Nếu đẹp vậy thì em có muốn ở đây hết ngày luôn không Linh?- Anh làm gì ở đây hả, Hàn Băng? Chẳng phải anh phải đang ở trường sao? Anh muốn gặp em, muốn ôm em thật chặt, muốn hôn em thật lâu, muốn ở cạnh em mọi lúc mọi nơi.

Em có biết 3 ngày không gặp em đối với anh như 1 thiên niên kỷ không? Nhưng anh vẫn phải chịu đựng đấy.

Đã có lúc, anh đã tự hỏi mình rằng liệu em có yêu anh không, có nhớ anh như anh nhớ em không, có muốn gặp anh, có muốn hôn anh, ôm anh trong vòng tay? Đáp lại câu trả lời đó là sự tránh mặt anh từ em mấy ngày qua, em thấy như vậy có tàn nhẫn với anh không? Có hay không vậy Linh? Hàn Băng, anh sao vậy? Em bận việc của em nên em phải hoàn thành nó, những lúc anh bận việc của mình, không gặp em, em cũng chẳng như vậy, sao anh lại có thể đổ hết lỗi lên em như thế.

Em yêu anh, em cũng nhớ anh, em cũng muốn ôm anh, hôn anh cũng muốn gặp anh lắm đấy chứ, nhưng lúc em hoàn thành xong việc của em thì lúc đó cũng khá muộn rồi, em không muốn phá giấc ngủ của anh nên mới không nhắn tin không gọi điện hay đến gặp anh.

Em lo cho anh, em nghĩ cho anh mà anh bảo em tàn nhẫn với anh ư? Anh đúng là quá đáng._ Nước mắt Linh bắt đầu chan hòa trên hai gò má ửng đỏ vì lạnh.

Linh quay mặt đi, không muốn Băng thấy nước mắt của mình, nghẹn ngào, kìm nén nước mắt và nói tiếp: - Có lẽ, với anh em chẳng là thứ gì quá lớn lao, chỉ là 1 đứa con gái bé nhỏ, yếu đuối, cần bao bọc chở che nhưng với em, anh chính là cuộc sống của em, là những tia nắng sưởi ấm con tim đã có muốn vụn vỡ thương, đã bị băng tuyết che phủ.

Anh biết không, đôi với em, anh còn là thứ gì đó vô cùng, vô cùng xa vời với em vậy mà em đã có được anh.

Phải nói rằng có được anh là điều không tưởng với em.

Nhưng hình như, vì anh quá xa vời, vì anh là thứ gì đó quá hoàn hảo nên em trở nên không xứng với anh thì phải, chúng ta đã ko xứng với nhau rồi thì hay là hãy trở về 2 cuộc sống vốn có ban đầu của chúng ta đi, đừng ai xen vào cuộc sống của ai nữa.

Tạm biệt anh! Nói xong, nó chạy đi ra khỏi cánh đồng hoa đó, và trời đổ mưa lớn.

Con mưa nặng hạt của chớm xuân, không biết có phải trời cũng buồn hay không mà mưa lại nặng hạt như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Trót Yêu Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Linh cứ chạy, chạy mãi và đến một nơi nào đó mà nó cũng không thể biết được.

Nơi này yên tĩnh đến kì lạ, lạnh lạnh đến nỗi sợ hãi nhưng lúc này đây, tâm trạng của một người vừa mới thất tình với sự đáng sợ của thiên nhiên thì cái nào khiến người ta đau khổ hơn? Nó giàn dụa nước mắt, hét: “ Gia đình, bạn bè tôi chẳng có thứ gì vậy mà giờ đến cả người yêu cũng ra đi.

Là do tôi hay do trời không muốn tôi có sự yêu thương từ người khác vậy? Tại sao, tại sao cứ phải là tôi chứ? Nếu trời đã không muốn cho tôi sự yêu thương thì tại sao lại tạo ra tôi làm gì, tại sao lại cho tôi có mặt trên đời này làm gì để rồi tôi phải tự buồn trải mà sống.

Nhìn những nữ sinh trung học khác tung tăng vui vẻ tới trường, sống sung sướng không phải lo tới cơm áo gạo tiền, người thân yêu thương lo lắng từng chút, từng chút một, tôi cảm thấy ghen tị với họ.

Còn tôi thì... chẳng có gì cả, người bà mà tôi quý nhất đã đi theo ba mẹ tôi rồi, anh trai mà tôi coi như người cha thứ hai của mình cũng chẳng cần tôi, anh coi tôi như một kẻ giết người và tôi đã chọn cách rời xa anh trước.

Cuộc sống sao lại tàn nhẫn với tôi thế, tại sao lại thế, TẠI SAOOOO?” Đau đớn, nó khụy gối xuống mặt đất, đầm lìa lìa xuống mặt đất đầy đá ấy.

Bàn tay trắng xước, rớm máu.

Tay nó đau nhưng sao có thể so sánh với trái tim của nó bây giờ, trái tim ấy đau gấp ngàn lần, vạn lần với bàn tay của nó.

Chợt nó đứng dậy, tiến lại gần hồ nước vương đầy lá rụng, ngược nhìn bầu trời đang mưa nặng hạt, nó thì thầm: “ Bà à, sáu con đến với bà đây, bà đợi cháu nhá!” Nó nín nụ cười buồn, nhảy “ùm” xuống hồ nước sâu ấy.

Người nó cứ chìm, chìm mãi xuống dòng nước lạnh chớm xuân.

Bạn đang đọc truyện *Trót Yêu Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Hình như ông trời không muốn nó chết thì phải.

Nghe thấy tiếng động ở hồ nước, 1 chàng trai cao ráo, điển trai đã nhanh chóng nhảy xuống cứu Linh.

Đưa được nó lên bờ, chàng trai đã tìm đủ mọi cách để làm nó tỉnh dậy.

Đôi mắt đang nhắm nghiền bỗng từ từ mở ra nhìn xung quanh, nó mở miệng nói: Ở thiên đường mà cũng có trai đẹp nữa sao? Xin lỗi nhưng cô chưa chết đâu.

Tôi vừa kéo cô ra khỏi bàn tay của tử thần đấy Kiều Ngọc Linh. Anh ta còn biết tên mình nữa chứ-Này, cô tỉnh táo lại đi.

Cô không nhớ tôi à, tôi là người bị cô đổ cà phê vào người mấy tháng trước đấy.

Vậy là tôi chưa chết à?-Đúng vậy.Sao anh không để tôi chết luôn đi? Cứu tôi làm gì?-Cô sao vậy, thấy người chết đuối thì phải cứu chứ, chẳng lẽ cứ đứng nhìn người ta chết?-Phải, cứu người là đúng.

Nhưng tôi muốn chết nên mới nhảy xuống đó, anh cứu tôi làm gì chứ? Anh cứu tôi, bây giờ tôi biết phải sống như thế nào đây? Tôi đã bị người ta vứt bỏ như 1 thứ vô dụng rồi, tôi sống còn có nghĩa lý gì nữa._ Nó gào khóc, đầm mạnh vào người Gia Vĩ như đầm một bao cát.“ Cô ta bị vứt bỏ như 1 thứ đồ vô dụng ư? Tại sao cô ta lại có ý nghĩ muốn chết như vậy chứ?”Anh lắc đầu vai đang run lên vì lạnh của nó:Kiều Ngọc Linh, cuộc sống này của cô có bao người mong muốn có được cô có biết ko? Cô có được sự hâm mộ của rất nhiều người, được sống tự do ko phải theo phép tắc, quan trọng hơn là cô được sống, vẫn có được cơm ăn, áo ấm để mặc chưa phải đến mức nghèo khổ 3 ngày không có nổi 1 bữa cơm gia đình ấm cúng.

Nếu giờ cô chết đi thì ba mẹ cô sẽ thế nào, bạn bè cô sẽ ra sao? Chẳng phải họ sẽ rất buồn sao? Cô chết đi thì ai chăm sóc cho ba mẹ cô, ai nuôi họ khi họ già yếu chứ, Ngọc Linh? Trên thế giới này nhiều người mong ước được sống thêm dù chỉ 1 phút thôi họ cũng đã mãn nguyện lắm rồi.

Còn cô thì lại vứt bỏ cuộc sống mà ba mẹ cô đã đem lại.

Cô có thấy mình tàn nhẫn ko?Ko, tôi không hề thấy mình tàn nhẫn một chút nào hết.

Anh hỏi ba mẹ tôi sẽ ra sao khi tôi chết đi? Tôi có thể chắc chắn rằng ba mẹ tôi sẽ không sao hết vì tôi sinh ra còn chưa được nhìn mặt ba mẹ tôi một lần thì họ đã bỏ tôi mà dắt tay nhau lên thiên đường, còn cả bạn bè tôi nữa à? Tôi chưa từng có 1 người bạn thực sự đâu, những người bạn ấy chỉ là thứ giả tạo, lại gần tôi, chơi với tôi vì lợi ích của họ mà thôi.

Xem xét lại thì tôi đâu có gì ngoài cái thân xác này.

“ Cô ta là trẻ mồ côi? Gia Vĩ ơi là Gia Vĩ, mày nói người ta tàn nhẫn mà hóa ra mày còn tàn nhẫn gấp ngàn lần những con người máu lạnh.

Người ta đã bỏ cô rồi mà mày còn đụng chạm tới nỗi đau đó, mày đúng là đồ ngu mà...”Xin lỗi cô, tôi không biết nên đã hơi lỡ lời.

Thôi tôi sẽ đưa cô về trường, gần 4h chiều rồi.

Đứng dậy đi._ Nói rồi, Gia Vĩ cởi áo ngoài của mình ra khoác lên tấm thân đang run cầm cập của Linh.Đưa nó vào chiếc xe ô tô riêng của mình, Gia Vĩ ra hiệu cho bác tài xế chạy xe, còn anh thì quay sang nó, nói nhỏ: Tôi sẽ trả thù cô vụ cốc cà phê.

Hãy cẩn thận đi.Hắn cười ranh mãnh như những tên đầu cán khiêu khích nó.

Bạn đang đọc truyện *Trót Yêu Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

Suất xác vượt qua vòng loại và bán kết, Lớp 10A1 tại Linh đã được vào vòng chung kết được tổ chức vào ngày mai, 14-2.

Bọn nó đang cấp tốc chuẩn bị trang phục, duyệt lại chương trình và làm nhiều thứ khác.

Tinh thần của lớp 10A1 bây giờ đang hừng hực khí thế tưởng như có thể nướng được hơn 100 con vịt quay vậy.

.....Tút... Tút... Tút... Alo, Kiều Trần Vũ nghe.-Trần Vũ, tao, Nhật Minh đây.

Tao có 1 tin vui và 1 tin buồn cho mày, mày muốn nghe tin nào trước.Minh, mày rảnh rồi sinh nông nổi à, tao bận lắm, không có thời gian đùa với mày đâu.

Có gì thì mày nói mau đi.Tao có tin về Ngọc Linh.

Mày có muốn nghe?Tin gì?Ngày mai, trường tao sẽ tổ chức mitting, Linh sẽ thi văn nghệ vào lúc đó.

Tao đã sắp xếp cho mày rồi, ngày mai hãy ăn mặc thật đẹp vào, tao nghĩ mày nên học thuộc lời bài “Ngôi nhà hoa hồng” đi, hãy đến trường tao lúc 8h.

Đường có đến muộn.Mày có kế hoạch gì vậy Minh?Ngày mai sẽ là cơ hội duy nhất để mày xin lỗi Linh, nếu mày để mất cơ hội này thì Linh sẽ không về với mày đâu.Được, cảm ơn mày.Trần Vũ cúp máy, khoe miệng anh bất giác nở 1 nụ cười.

Anh nhắc mày gọi cho ai đó rồi rời khỏi công ty.-----Dạo này, Hàn Băng như là người mất hồn vậy, người thì thờ phách, tác phong làm việc cũng chẳng còn uy nghiêm như trước.

Lớp của anh – 12A1 cũng đã lọt vào chung kết.

Phải chăng Hàn Băng đang lo việc sẽ đụng mặt người mà vừa chia tay anh??? 8h, 14-2Học sinh toàn trường chú ý, các em hãy mau ổn định chỗ ngồi để các tiết mục văn nghệ dự thi được bắt đầu.Mở đầu sẽ là phần thi của lớp 12A1 với tiết mục “Nơi tình yêu bắt đầu” và “Nấc thang lên thiên đường”Tiếng giới thiệu vừa dứt, 1 tràng pháo tay giòn như pháo nổ vang lên, hàng ngàn tiếng hò reo tên Hàn Băng cũng vang lên từng hồi cứ như sao hàn xuất hiện vậy.

Tiếng nhạc nhẹ nhàng hòa vào giọng ca trầm ấm của Hàn Băng như chan chứa 1 nỗi buồn được ấp ủ từ lâu giờ mới có dịp thổ lộ.

Những ca từ nghe sao mà thật đến vậy, xuyên qua cả con tim tưởng như đã già cỗi của ban giám khảo đang ngồi dưới kia.“Gọi em bao ngày dù cho hình bóng đã xa, người yêu nơi đâu anh vẫn chờ đợi có bao lâu.

Dù cho cuộc đời đầy những biến lớn đập vùi, anh vẫn yêu và chờ mãi em.

Vẫn yêu và tin một ngày mai, mình cùng nhau chung bước.....

trên thiên.....đàng.....”Bài hát kết thúc, cả khán đài rộ lên những tiếng vỗ tay tán thưởng không ngớt.

Có người do quá xúc động nên đã bật khóc như 1 đứa trẻ.Tiếp theo sẽ là tiết mục múa bale của lớp 11A4 Tiết mục này chẳng có gì đặc biệt, vài người trong top múa đã quên động tác nên nhiều phen làm cả khán đài bật cười.Và cuối cùng đây, sẽ là tiết mục hát song ca của lớp 10A1, “cô bé mùa đông” và “ngôi nhà hoa hồng”Nhạc vừa nổi lên một màn mưa bọt biển rơi nhẹ xuống, Ngọc Linh xinh đẹp trong bộ váy trắng xòe, đáng yêu trên đôi giày cao gót màu xanh dương dễ thương bước ra cùng với lớp trưởng Hoàng tuần tú trong bộ comple trắng.

Hai người bắt đầu hát những nốt nhạc đầu tiên vô cùng suôn sẻ.

Giọng hát trong veo như làn nước mùa thu của Linh hòa vọng giọng hát khàn lạ của Hoàng tạo nên 1 bản cover mới của “cô bé mùa đông”.

Hai người cũng vô cùng điệu nghệ khi nổi từ cô bé mùa đông sang ngôi nhà hoa hồng.

giọng hát trong veo ấy lại được dịp thể hiện 1 câu chuyện tình yêu khác của 1 đôi trai gái xa cách đã lâu:“Anh biết không, cô bé mùa đông này vẫn luôn đợi anh nhưng sao anh đi mãi đi mãi mà không quay lại.Vì sao anh đi mãi chẳng quay về với em.Chẳng biết em cần có anh bên em lúc buồn vui.Những kỉ

niệm đầu yêu ngỡ như đã ngủ vùi. Nhưng vì sao bên anh con tim em bật khóc” Từ trong cánh gà, 1 dáng người điển trai bước ra với 1 cái áo sơ mi đen với quần âu, sải bước đến gần Linh cất câu hát: “Đừng buồn nghe em hồi nước mắt đừng mãi rơi.

Anh đã quay về với em như anh hứa ngày xưa. Sau này anh với em sẽ không phải xa rời.

Vì tình yêu anh trao em khắc sâu đến muôn đời” Ngọc Linh, thời gian qua chắc em đã phải sống rất khổ sở, anh xin lỗi em rất nhiều.

Sâu con của anh giờ đã lớn, đã có thể yêu đương, đã có thể sống tự lập, nhưng với anh, em vẫn mãi rất nhỏ bé cần anh trở che.

Vì vậy, em có thể quay về bên anh không? Anh Trần Vũ. Bên dưới khán đài bắt đầu có tiếng xì xào: Mày có biết cái anh kia là ai không? Tao thấy cứ quen quen thế nào ấy. Không quen mới lạ, đó là Kiều Trần Vũ đấy, là vị giám đốc trẻ ở lĩnh vực thời trang.

Nổi tiếng tài giỏi, điển trai, ngày nào mà chẳng trên trang nhất báo. Ừ đúng rồi, tao ước gì anh ý có thể là bạn trai của tao thì hay biết mấy. Mày điên à... Những tiếng bàn tán cứ rộn hết cả lên, buổi thi văn nghệ đã nhường chỗ cho màn đoàn tụ của 2 anh em Vũ, Linh.

-Anh, sao anh ở đây? Anh ở đây để xin lỗi em, để mang em về nhà.

Anh không muốn em sống xa anh như thế này đâu. - Nhưng đây là trường của em, em cũng đã quyết ra đi, em đã nói sẽ không là gánh nặng của anh.

Giờ em trở về sẽ làm anh khổ thêm, em không muốn.

-Em đừng lo, anh đã có can đảm đến đây có nghĩa là anh đủ dũng khí chịu trách nhiệm tất cả.

Hãy về bên anh đi Linh. Khán giả ở dưới đã hướng ứng: “ Về đi, về đi, về đi.” Linh gật đầu, trong Trần Vũ vui mừng khôn tả, anh vòng tay ôm xiết lấy Linh, quyết không để cho Linh đi mất nữa. Và ngày hôm ấy, 10A1 đã đoạt giải nhất, cô CN đã được hẹn hò với thầy lớp 12A1, cả lớp thoát khỏi bàn tay của cô tổng phụ trách và vui hơn cả, chính là Linh được gia đình mình đón nhận.

Thế là, nó chẳng còn điều gì băn khoăn nữa, tình yêu nó kiếm mãi mới thấy giờ đã mất nhưng nó không cô đơn vì bên nó lúc này đã có người anh trai yêu nó hơn cả mạng sống của mình.

Bạn đang đọc truyện *Trót Yêu Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

8 năm sau: Nhanh chân lên, chúng ta phải phẫu thuật cho bệnh nhân ngay lập tức.

Right now.

Nhưng lúc này, bác sĩ Thành không có ở đây thì ai sẽ phẫu thuật cho bệnh nhân? Chúng ta không thể tùy tiện phẫu thuật được.

Vậy đã ai liên lạc với bác sĩ Thành chưa? Bệnh nhân đang như thế này mà ông ta đang ở nơi quái quỷ nào rồi.

Bác sĩ Linh, y tá Hòa đã liên lạc với bác sĩ Thành nhưng ông ấy không nghe máy.

Chết tiệt.

Đã đến nước này rồi thì mọi người hãy nghe theo sự chỉ dẫn của tôi.

Tôi sẽ phụ trách ca phẫu thuật này, chị Hương, anh Sử hãy giúp em.

Còn giờ thì hãy đặt ngay bệnh nhân vào phòng phẫu thuật đi. _ Sau lời chỉ thị đó, một đàn y tá đã nhanh chân đưa bệnh nhân đang trong cơn nguy kịch vào phòng. -Linh, em có biết mình đang làm gì không? Em mới đang trong thời gian thử việc, chưa từng phụ trách ca mổ nào, liệu có quá nguy hiểm ko? -Chị Hương, chị đừng lo.

Cùng lắm thì là đuối việc nhưng so với công việc của em, mạng người quan trọng hơn.

Thôi, nhanh đi, bệnh nhân đang nguy kịch.

/> Đèn phòng cấp cứu được bật sáng, 1 tiếng, 2 tiếng, 3 tiếng, ... đã trôi qua nhưng chiếc đèn kia vẫn đang sáng.

Người thân của bệnh nhân, đang vô cùng lo lắng, người ý đã đi đi lại lại đến trăm lần rồi.

Và chiếc đèn ấy vụt tắt.

Linh mở cửa phòng phẫu thuật bước ra ngoài, đập vào mắt nó bây giờ là bóng dáng điển trai, cao ráo, quen thuộc ngày ấy nhưng trông anh có vẻ chín chắn hơn, lạnh lùng hơn trước.

Người ấy không ai khác chính là Khương Hàn Băng. Hàn băng cũng bất ngờ không kém, anh không thể tin được cô gái nhút nhát, ngây thơ ngày ấy giờ đã trở thành một người bác sĩ mang đầy trọng trách trên vai.

Cô gái ấy giờ trở nên đẹp hơn, đôi mắt anh trầm vẫn luôn hút hồn người đối diện, khuôn mặt ấy giờ có vẻ trông rạng rỡ hơn trước.

Hai người cứ đứng nhìn nhau đầy ngỡ ngàng, rồi một tiếng nói đã phá tan cái bầu không khí chơi vơi ấy: Kiều Ngọc Linh, cô gan to lớn mật quá rồi đấy.

Sao cô dám tự ý phẫu thuật cho bệnh nhân hả? Cô không biết bác sĩ thử việc không được phụ trách một ca mổ nào sao? Nếu là bệnh nhân khác thì không sao, còn đáng này thì khác, bệnh nhân cô vừa lấy làm vật thí nghiệm chính là chủ tịch của Khương Hàn.

Nếu như ông ý có mệnh hệ gì thì cô không chỉ bị đuổi việc mà còn bị tước quyền làm bác sĩ trong ngành y này, còn tôi cũng không kém phần liên huy đâu.

Từ lần sau hãy nghĩ kỹ trước khi hành động hiểu chưa con nhóc nhãi nhép. Ông bác sĩ Thành đang nghiêng Linh trong tù câu nói. Linh uất ức lắm đấy, muốn cãi lại lắm đấy, muốn chửi thẳng vào mặt cái ông bác sĩ Thành hám tiền kia lắm nhưng cũng cố mà chịu đựng.

Tay nó siết chặt lại thành nắm đấm, chỉ muốn đấm cho ông ta một quả cho bõ tức. Hàn Băng đứng ngay cạnh đấy, nhìn thái độ của nó với ông bác sĩ kia mà cũng tức giận thay.

Anh không ngờ giờ nó lại chịu đựng giỏi như thế, phải là trước kia thì ông già kia đã bị nó mắng té tát, đánh cho bầm dập rồi.

Hàn Băng liền tiến lại chỗ nó: Xin hỏi, ông là ai vậy? Tôi là ai thì liên quan gì đến cậu.

Tránh ra đi, đừng có xía vào chuyện của tôi. Tôi cũng chẳng muốn xía vào chuyện của ông nhưng thấy ông mắng cô bác sĩ xinh đẹp nặng lời thế này tôi không kìm lòng được mà phải xía vào. Tôi mắng cô ta thì liên quan gì tới cậu.

Trẻ con thì nên về nhà đi, đừng có rảnh rỗi đi lo chuyện bao đồng. Nhưng lúc này tôi thấy ông coi thường bệnh nhân của mình.

Chỉ cần tôi cho phải tán đoạn video tôi vừa quay cảnh ông là 1 ông bác sĩ chỉ đi chữa bệnh cho những người có máu mặt thì ông sẽ ko còn chỗ sống.

Ông có muốn tôi cho ông xem ko? -Đồ nhãi ranh. Để lại 1 câu nói không mấy dễ chịu, ông già ấy bỏ đi với cái bản mặt tức tối.

-Bệnh nhân đã ổn định, chỉ cần đợi đến khi thuốc tê hết tác dụng thì sẽ tỉnh lại.

Chào! Nói xong Linh cũng bỏ đi, để lại Hàn Băng đứng ngẩn tò te.

“Mình giúp cô ấy vậy mà không có nổi lời cảm ơn, cô ấy vẫn giận mình sao? Linh ơi là Linh, sao em có thể tỏ ra không quen biết và lạnh lùng với anh như thế? Em thật vô tâm, chẳng lẽ em ko muốn biết trong 8 năm qua anh sống thế nào sao?”

Bạn đang đọc truyện *Trót Yêu Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27

Linh về nhà trong tâm trạng vô cùng tồi tệ.

Ném túi xách lên chiếc ghế sofa trong phòng khách, nó nằm phịch một cái xuống ghế, thờ dài nảo nề.

Vừa lúc Trần Vũ đi qua, thấy em gái mình ủ rũ, anh liền lại gần hỏi han: Sầu con, có chuyện gì mà trông tâm trạng thế kia? Nhắc đến là em lại bực, bực muốn chết luôn được ấy. Từ từ, làm gì nóng thế, kể anh nghe xem nào.

Nếu làm được gì thì anh sẽ giúp. Anh, cái ông lão Thành chết tiết trưởng khoa ấy, hôm nay, lúc bệnh nhân đang gặp nguy kịch phải phẫu thuật gấp mới có thể sống sót thì ko hiểu ông già ấy đi đâu mà y tá gọi cũng ko bắt máy, bản cùng lắm em mới phải đưa bệnh nhân vào phòng phẫu thuật rồi tự tay mình phẫu thuật.

Phẫu thuật xong rồi thì chẳng hiểu ông ta từ đâu chui ra mắng em tới tấp, bảo là cái gì mà nếu là bệnh nhân khác thì không sao còn đây là chủ tịch của Khương Hàn nhờ có điều gì xảy ra thì ko chỉ cô bị đuổi việc mà tôi cũng bị liên huy.

Lấy đầu ra cái kiểu phân biệt đối xử với bệnh nhân thế chứ.

Em còn chưa nói gì ông ta thì thôi, chưa gì ông ta đã chửi bới em rồi.

Bực mình.

Xong rồi sao? Em cho ông ta 1 trường hay là thế nào? Còn thế nào nữa, phải cố mà nhịn chứ làm sao.

Vì nhịn nên giờ em mới muốn đánh người đấy này.

Sâu con bình tĩnh, đừng có mà động thủ với anh, em mà làm anh bị gì thì em sẽ bị bọn con gái cả đất nước này ghét đến tận xương tủy đấy.

Xin lỗi anh, nhưng biết làm thế nào bây giờ, em chỉ muốn đánh anh thôi. Thế là hai anh em cứ rượt đuổi nhau như 2 đứa trẻ con tính nghịch. ... Hôm sau.-Xin hỏi, hôm qua ai là người phẫu thuật cho chủ tịch Khương? Mời người đó lên phòng giám đốc bệnh viện.

Bác sĩ Thành, giám đốc cho gọi ông.

2 người cùng lên phòng giám đốc, tâm trạng ai nấy đều lo lắng, ko biết sẽ có điều gì xảy ra với mình.- Hai người ngồi đi.

Tôi làm giám đốc bệnh viện này cũng hơn 20 năm rồi nhưng chưa bao giờ thấy 1 vị bác sĩ nào nghĩ cho bệnh nhân như thế.

Hôm qua, khi chủ tịch Khương nguy kịch, tôi rất khâm phục cô bé này đã bất chấp việc có thể ko đc làm bác sĩ trong ngành y mà đã phẫu thuật khi chưa là bác sĩ chính thức.

Vì điều này, tôi sẽ cho cô bé này làm bác sĩ chính thức ngay từ ngày mai. Giám đốc, ông đã quá khen cháu rồi.

Cháu chỉ làm những việc mình nên làm thôi nhưng dù sao cũng cảm ơn ông.

Còn cậu Thành, tôi sẽ cắt lương 2 tháng của cậu vì tội trong giờ làm việc mà tự ý ra ngoài ko có phép.

Vậy thôi, 2 người về đi, tan ca rồi. vâng, chào giám đốc.

Linh sung sướng vô cùng: “ Yeahhhhh, kì thử việc này cuối cùng cũng hết, từ giờ có thể tự do, ko cần nhẫn nhịn ông già chết tiệt đó r’ , ha ha ha ha.”
Bỗng nhiên, bàn tay của nó bị 1 bàn tay to lớn khác kéo đi.

Xuống quán cà phê bệnh viện, bàn tay to lớn ấy tự buông xuống: Linh, vào đi, lâu quá rồi không gặp, chúng ta cũng nên tâm sự chút chứ. Nó ngồi xuống cái bàn gần cửa sổ, bắt chéo chân nói: -Cố gì thì nói đi, Khương Hàn băng. Đạo này em sống thế nào? Tốt chứ? Rất tốt, ko có anh tôi vẫn ăn, vẫn ngủ rất khỏe. Còn anh thì ko tốt lắm.

Dù chia tay em nhưng anh vẫn rất yêu em, Linh à.

Anh đã bao lần cố dặn lòng mình nên để em tự do, nên để em có 1 cuộc sống riêng của mình nhưng anh ko làm được.

Em có biết không? Ko, tôi ko biết gì hết.

Em có còn yêu anh ko? Trước đây, em đã từng yêu anh chưa vậy Linh? Anh thực sự muốn biết, muốn thử tình yêu mà anh cho em là ko uống phí.

Hãy trả lời anh thật lòng đi. Trước đây, tôi đã yêu anh, yêu anh trước khi anh yêu tôi.

Nhưng giờ thì ko.

Tôi ko chịu được cái yêu của anh.

Anh nói anh yêu tôi nhưng lại có thể chia tay tôi bởi vì tôi ko nhẫn nại, ko gọi cho anh.

Lúc đó tôi lo cho anh mà anh lại nói tôi tàn nhẫn.

Tôi chẳng hiểu nổi. Anh xin lỗi.

Có lẽ tiếp đây anh sẽ nói những lời dối với em sẽ ko dễ nghe nhưng xin em hãy nghe thật kỹ.

Chúng ta có thể bắt đầu lại ko? Anh tự tin rằng sẽ làm em yêu anh. Tùy anh. Nói xong, nó đứng dậy bỏ về.

Nó bỏ chạy ra một cái hồ lớn, ngồi khóc tu tu như 1 đứa bé bị mẹ bỏ rơi.

Giờ nó cảm thấy hối hận vì những gì mình đã nói, thực sự trong thâm tâm, nó còn yêu anh, yêu anh rất nhiều là đằng khác.

Nhiều lúc nó chỉ muốn bám sổ gọi cho anh để kể lể mọi thứ nó gặp phải, nhưng cũng phải khó khăn lắm mới tìm được đôi tay đã quen này.

Trời mưa, một cơn mưa lại ko hề báo trước.

Trong khi mọi người đang chạy toán loạn tìm chỗ trú, những cặp đôi đang che mưa cho nhau vô cùng lãng mạn thì lại có 2 người thân thờ, ngồi lì trong làn mưa giăng dày đặc.

Một cái ôm từ đằng sau lưng nó khiến nó cảm thấy ấm áp lạ kì và chủ nhân của cái ôm này lại là Hứa Gia Vĩ (người bị nó đổ cốc cà phê lên áo). Sao cô lại dầm mưa lạnh thế này? Chẳng phải anh cũng thế sao? Tôi cũng vì cô thôi. Vĩ, chúng ta hẹn hò đi. _ giọng nói của Linh lạnh lùng dần cất lên. Gia Vĩ ngạc nhiên, nắm lấy bờ vai của nó xoay lại đối diện với mình: Cô nói cái gì? - Chúng ta... hãy yêu nhau đi. Tại sao? Chẳng phải 1 năm trước cô đã từ chối tôi rồi sao? Sao giờ lại nói yêu nhau là thế nào? - Anh ko đồng ý? Ko, tôi đồng ý.

Tôi sẽ cố gắng để em luôn hạnh phúc... bên tôi. Gia Vĩ đặt 1 nụ hôn lên đôi môi đang run lên vì lạnh của nó, truyền cho nó hơi ấm.

Nụ hôn ấy nhẹ nhàng, dịu dàng như 1 nụ hôn nào đó nó từng có trong quá khứ.

Bạn đang đọc truyện *Trót Yêu Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Một ngày nữa lại đến với sự bận rộn của công việc, người đi đi lại lại trên phố nhộn nhịp, những đứa trẻ đang chạy vội vã đến trường cho kịp giờ học, các bà các cô bán dạo thi nhau mời hàng để nhanh chóng bán xong số đồ của mình.

Mọi thứ dường như đều diễn ra nhất nhanh nhưng với con sâu con Kiêu Ngọc Linh lại khác, nó rất điềm tĩnh, ngồi trước bàn trang điểm tút lại nhan sắc.

Hôm nay là ngày hẹn hò đầu tiên của nó và Gia Vĩ.

Hai người đến một quán cà phê mang tên “Kẹo Dẻo” cùng nhau làm bánh, cùng nhau thưởng thức sản phẩm mình làm và cùng nhau chụp ảnh dán lên tường như bao đôi tình nhân khác.

Nhưng những điều này ko hề làm nó vui. Linh, buổi hẹn đầu tiên của chúng ta, em thấy thế nào? Cũng không tệ. Vậy em có vui ko? Rất vui. Gia Vĩ đứng khựng lại, cười 1 nụ cười đau khổ. Em vui cơ à? Nhưng anh thấy em chẳng vui 1 chút nào hết.

Em hãy nhìn vào mắt anh, nói thật cho anh cảm nhận của em đi. Cảm giác của tôi quan trọng với anh? Phải. Vậy được, cả ngày hôm nay tôi ko hề cảm thấy vui về gì cả.

những gì anh làm cũng giống hệt với những gì Hàn Băng đã làm cho tôi.

Tôi cần 1 người cho tôi 1 thứ mới chứ ko phải là lặp lại nó.

Anh cũng giống hệt Hàn Băng mà thôi.

“Chát” một cái bịch tai được đập xuống mặt của Linh, cái tát đau rát tới từng mạch máu.

Nó ôm mặt, giọng nói bỗng trở nên giá lạnh: Anh dám đánh tôi? Tôi và Hàn Băng là 2 người khác nhau, đừng có mà so sánh tôi giống hần. _ Gia Vĩ lắc mạnh bờ vai mỏng manh của nó, trên làn da nơi vai ấy hần lên những dấu tay đỏ nhưng nó ko hề kêu rên gì. - Linh, em nên nhớ giờ em là bạn gái của tôi, của một mình Hứa Gia Vĩ này, tôi ko cho phép em nhắc tới người con trai trước mặt tôi. Nếu tôi thích nhắc thì sao? Anh có thể làm gì được tôi? Tôi sẽ làm cho em phải đau khổ, đau tới khi nào em chết thì thôi.

- Hình như anh hơi coi thường tôi quá rồi đấy.

Làm ơn bỏ cái tay bẩn thỉu của anh ra khỏi vai tôi.

Từ nay tôi và anh ko là cái gì của nhau hết. Bỏ ngoài tai những gì Linh nói, hần vẫn bóp mạnh vào vai nó.

Giới hạn của nó đã chẳng còn, nó liền đá chân, tặng cho hần 1 cú vật của Judo, trước khi đi nó còn khuyến mãi cho hần 2 cái tát, trả thù hần vụ lúc này.

Xong xuôi, nó cầm túi xách, tự tin bỏ đi mà ko hề quay đầu lại. “Cái loại con trai như Gia Vĩ thật chẳng đáng mặt nam tử hán, đáng nhẽ ra mình ko nên hẹn hò với hần.

Đúng là lúc giận quá sẽ mất khôn, so với Hàn Băng, hần ta còn chẳng bằng 1 cái móng tay.” _ ý nghĩ của Linh.

Bạn đang đọc truyện *Trót Yêu Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

Đã từ rất lâu rồi, trong tim em chỉ in mãi hình bóng của anh, những nụ cười xã giao giả tạo của anh, em đều đã nhớ, những lời nói anh chỉ trích em, em cũng chưa bao giờ quên.

Em yêu anh bắt đầu từ những lời chỉ trích ấy.

Và giờ đây, thứ tình cảm em dành cho anh đã quá lớn, giờ nó đâu phải chỉ là tình cảm căm thù oán trách của 1 cô thiết kế thời trang từ công ty đối tác dành cho vị giám đốc thích sự hoàn hảo mà đó là là tình yêu, 1 tình yêu em ko thể kìm nén được nữa, chỉ muốn hét lớn lên cho tất cả mọi người cùng biết rằng “ Em Yêu Anh, Kiều Trần Vũ”.

Dòng tâm sự này của em, có lẽ anh sẽ chẳng bao giờ biết được bởi vì anh đâu có yêu em, trong mắt anh, anh chỉ coi em là đại diện công ty đối tác mà thôi, quan hệ của chúng ta cũng chỉ là công việc.

Nhưng Khương Uyên này sẽ luôn giữ nó là như vậy, ko để vương vấn 1 chút tình cảm riêng tư. (Chương này mình sẽ viết về anh trai của Linh và cô bạn thân của nó là Khương Uyên, mong mọi người ủng hộ ^^) Quyền nhặt kí ấY được Khương Uyên gấp lại, cất kỹ trong ngăn tủ của mình.

Cô đứng dậy, sửa sang lại đầu tóc quần áo rồi mang túi xách đi làm.

Bước vào công ty với ánh mắt ngưỡng mộ của bao cô gái, bởi cô quá xinh đẹp lại còn là tiểu thư nhà giàu có, như vậy ko ngưỡng mộ sao nổi.

Duyên dáng với chiếc váy công sở kiểu cách, Uyên bước vào thang máy để tới nơi làm việc.

Vừa đặt mông xuống ghế, cô đã bị tổng giám đốc cho gọi lên phòng.Chỉ mới mở cửa bước vào, 1 bản thiết kế đã được phi ngay xuống chân cô.

Nhặt nó lên, cô hỏi:Sao anh lại vứt mẫu thiết kế của tôi như thế?Cô còn dám hỏi sao à? Trong cuộc đời của tôi, Kiều Trần Vũ này chưa bao giờ thấy 1 cái thiết kế nào lại tệ hại đến thế.

Cô nhìn đi, kiểu tay váy như thế đã trở thành cổ lỗ sĩ lâu lắm rồi, giờ tôi đang tự hỏi liệu cô có thật sự đang giấu tài năng của mình hay ko, hay là những gì chủ tịch Khương nói chỉ là những điều dối trá.

Mới sáng ra cô đã phải để tôi bực như này rồi, tôi thật sự ko hiểu nổi.

Cô làm lại đi.Uyên vò bản thiết kế đầy trong tay, ngược khuôn mặt đang lấm tấm nước mắt lên nói lý lẽ:Đúng, tôi ko có tài về thiết kế nhưng tôi yêu nó, tôi yêu cái nghề thiết kế này.

Những mẫu thiết kế đều là đứa con của tôi, anh ko có quyền chà đạp chúng.

Ba tôi chưa lừa dối ai bao giờ nên anh đừng có mà nói bậy bạ về ba tôi.

Tôi ko giỏi, ko xuất sắc nhưng tôi có thể sửa chúng, ko phải là đẹp nhất nhưng cũng ko đến nỗi anh phải nổi khùng lên như thế.Những giọt nước mắt của Khương Uyên thi nhau chan hòa trên gò má của cô, ai bảo con nhà giàu sẽ hạnh phúc, ai bảo con nhà giàu sẽ vui vẻ, ai bảo thế? Khương Uyên, 1 cô tiểu thư nhà giàu đích thực đấy nhưng có hạnh phúc đâu, có vui vẻ suốt ngày cười đâu, chỉ suốt ngày có nước mắt và sự tổn thương từ Kiều Trần Vũ mà thôi.

Cô yêu anh nhưng ko phải lúc nào cũng đồng tình với anh, cô yêu anh nhưng ko phải là phải chịu đựng những gì anh nói, cô yêu anh nhưng ko thể nào mà chấp nhận được việc anh nói ba cô dối trá.

Tình yêu thực sự có nhiều mặt, ko phải lúc nào cũng là màu hồng.

Tình yêu muốn đến được với tình yêu thực sự ko phải là dễ dàng gì, muốn có được tình yêu bắt đầu từ hai phía thì phải chịu khổ đau nhiều lắm. Uyên chạy lên sân thượng, ôm mặt khóc 1 mình, thấm rủa vị giám đốc thích hoàn hảo kia.

Trần Vũ chưa từng nghĩ lời nói của mình có thể khiến 1 cô gái mạnh mẽ như Khương Uyên khóc, nên thấy cô khóc anh chẳng biết phải làm gì nữa.

Nhưng cuối cùng, anh vẫn chạy theo cô, vẫn mong muốn an ủi cô, vẫn thầm lo lắng cầu mong cô ko làm điều gì dại dột.

Con người băng giá của Trần Vũ hình như đã tan sạch rồi, giờ anh đang lo cho 1 cô gái khác ko phải là em gái mình. Thấy cô trên sân thượng, anh tiến lại gần mở lời xin lỗi trước.

Khương Uyên, tôi xin lỗi về chuyện lúc nãy.

Do tâm trạng của tôi ko tốt nên mới như vậy.

Hôm qua em gái tôi bị bạn trai đánh nên tôi đang tức vụ đó.

Xin lỗi cô. Mặc cho Trần Vũ xin lỗi, Uyên vẫn khóc.

Bản cùng quá, anh đã tiến sát lại, đặt môi mình lên bờ môi đang run lên vì khóc của Uyên.

Uyên hết khóc, mắt cô mở to như ko tin vào hiện thực “Trần Vũ và cô đang kiss”

Bạn đang đọc truyện *Trót Yêu Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Hồi kết

Cái kiss nhẹ nhàng mà ko quá đáng, nó là 1 cái chạm nhẹ của đôi môi nhưng lại khơi lên trong cả 2 người 1 cái gì đó rất đặc biệt.

Ko phải là sự khó chịu hay là cảm giác muốn tránh né như mọi khi mà đó là sự bối rối của 2 con người còn lạ lẫm với tình yêu trai gái.

2 nhịp tim ấy giống hệt nhau, cùng đập loạn xạ trong lồng ngực của họ.

@

HỒI KẾT

Người nói yêu anh đi, người nói thương anh đi

Để cho con tim này đừng ngừng trông hao gầy

Hãy đến bên anh đi, để cho tình trọn vẹn chúng ta

Vì nơi con tim này luôn có tình yêu dấu kín cùng thương nhớ cho em.

Người hồi. hãy nói yêu anh!

2 tuần sau cái ngày ấy, hai anh em Ngọc Linh đều rơi vào trạng thái vô định.

Cảm xúc của họ đang lơ lửng giữa không trung một mù sương giá, ko phải vì họ khó chịu hay bức mình mà cả 2 người họ đều đang bối rối trước tình yêu đến. ...

Sau nhiều năm biệt tích, ông trời bỗng cho Linh gặp lại Hàn Băng – mối tình đầu tưởng chừng đã mờ nhạt thế mà lại luôn khắc đậm sâu trong tim cô.

Ngọc Linh giờ đã là bác sĩ, chữa bệnh cho hàng ngàn người vậy mà đến bản thân mình, cô không chữa được, căn bệnh “yêu” này thật dễ làm người ta hạnh phúc, vui vẻ mà đến lúc “tan vỡ” lại dễ làm người ta đau lòng.

Bệnh “yêu” là vậy sao người ta vẫn thích yêu, vẫn thích chìm đắm vào cái tình yêu có đủ 4 vị: chua, chát, cay, đắng.

Phải chăng họ muốn trải qua tình yêu để rồi lớn lên, họ muốn trải qua để rồi bớt đau đớn.

“Yêu” cũng giống 1 viên kẹo ngọt nhiều vị, khi ăn miếng thứ nhất thì lại muốn biết vị của miếng thứ 2 và cứ như thế đến lúc viên kẹo tan đi sẽ chỉ còn vị ngọt trên đầu lưỡi lúc ấy mà thôi, vài giây sau đó vị ngọt sẽ biến mất và người ta lại muốn ăn 1 viên kẹo mới.

Tình yêu có thể ko? Ngọc Linh có thể không? Trần Vũ cũng có như vậy ko?

Không! 2 người họ rất khác.

Gặp lại mối tình đầu 1 thời say đắm, Ngọc Linh vẫn rạo rực, vẫn rung động, vẫn ao ước Hàn Băng chưa quên mình.

Điều đó đã cho thấy cô vẫn rất yêu anh, muốn đến bên anh lúc mệt mỏi, vẫn muốn anh trêu đùa, yêu thương như thời học sinh, chẳng muốn rời xa anh

hay muốn anh cười với cô gái khác.

Ngọc Linh này thật đặc biệt.

Còn Trần Vũ thì nhút nhát vô cùng, yêu mà không dám nói, yêu mà không dám thể hiện với người ta, yêu mà lại suốt ngày mắng mỏ, đây có phải là “yêu cho roi cho vọt” hay không? Đúng vậy, anh yêu Khương Uyên, anh thích cô ấy từ cái ngày cô bước chân vào công ty.

Ngày ngày đi làm thấy cô trong phòng làm việc là anh kim lòng không được, anh chỉ muốn ngắm cô 1 chút, hỏi thăm cô 1 chút, quan tâm cô 1 chút mà sao không thể được.

Anh chỉ có thể gọi cô lên phòng mình, bởi tìm tội lỗi của cô để tiện hỏi thăm cô mà thôi.

Anh thật quá nhát, Người ta đã cố thể hiện tình yêu của mình với anh vậy mà lại ngốc nghếch không hiểu.

Có phải anh đang sợ anh với cô không hợp nhau, không thể đến với nhau và đem cho nhau hạnh phúc? Có lẽ...

là vậy rồi.

.....

Tình yêu đến ko biết nắm bắt, đây là tội lớn nhĩ? Khổ thân 2 anh em họ Kiều.

1 tháng sau:.....

-Kính chào tất cả quý vị có mặt trong khán phòng và đang ngồi trước màn ảnh nhỏ.

Ngày hôm nay, chương trình “Hãy thật lòng với mọi người” đã mời đến đây 2 gương mặt đang làm mưa làm gió trong giới giải trí và thời trang đó chính là

Chắc tôi không cần nói mọi người cũng đã biết, đó chính là, Tổng giám đốc My Key – Kiều Trần Vũ và ngôi sao đượcock mọi người yêu thích nhất hiện nay – Khương Hàn Băng.

-Vâng đó chính là hai người sẽ đến thổ lộ sự thật của họ với chúng ta.

Xin mọi người hãy chào đón họ thật nồng nhiệt bằng những câu hỏi của mình nhé.

Người chơi đầu tiên là tổng giám đốc điển trai như sao Hàn.

Mời anh lên đây.

Anh hãy nói qua về mình đi nào.

-Vâng, xin chào mọi người, tôi là Kiều Trần Vũ, 31t, tổng giám đốc của công ty My Key.

Tôi thích đồ ngọt nhưng ghét những thứ quá ngọt, tôi thích kem nhưng ko thường xuyên ăn kem và đặc biệt tôi rất ghét hành.

Xin hết.

-Wow, đây là 1 câu trả lời ngắn gọn mà súc tích.

Giờ sẽ đến phần chơi của chúng ta.

Câu hỏi đầu tiên cho anh là từ khán giả số 9.

-Xin chào anh, câu hỏi mà tôi muốn hỏi anh đó là, trong cuộc đời của mình, đối với anh, gia đình hay sự nghiệp quan trọng hơn? Nếu giờ anh phải từ bỏ 1 thứ, thì anh sẽ bỏ thứ gì?

-Câu hỏi của bạn, làm khó tôi quá.

Đối với tôi, gia đình là số 1.

Vì nói ko có gia đình tôi sẽ ko có ngày hôm nay, nếu ko có gia đình, những gì tôi làm ra sẽ chẳng có ý nghĩa gì cả.

Nếu giờ tôi phải từ bỏ một thứ thì tôi sẽ từ bỏ những thành công của tôi, vì những thành công ấy sẽ chẳng là gì cả nếu như ko có gia đình cùng chia sẻ.

-Cảm ơn anh.

Và câu hỏi thứ 2 và cũng là câu hỏi cuối cùng sẽ đến từ 1 người trong công ty của anh, cô thiết kế xinh đẹp: Khương Uyên.

-Xin chào tổng giám đốc.

Tôi vô cùng tò mò muốn biết anh đã có để ý cô gái nào chưa? Các chị trong công ty cứ bàn tán suốt nên tôi buộc phải giải quyết nỗi lo lắng của họ.

Và mối tình đầu của anh như thế nào vậy?

-Tôi, đã để ý 1 người rất lâu rồi.

Đó là 1 cô gái xinh đẹp, quyến rũ, thông minh và rất tài giỏi.

Cô ấy có 1 mái tóc dài luôn phăng phất 1 mùi hương dịu nhẹ, đôi mắt cô ấy luôn mở to nhìn tôi như để chờ đợi 1 điều gì đó.

Tôi luôn mắng cô ấy nhưng cô ấy chỉ vâng vâng mà ko có đến 1 lời oán trách.

Tôi đang chờ đợi cô ấy đến với tôi và nói yêu tôi.

Và mối tình đầu của tôi là cô ấy.

-Câu trả lời của anh rất hay khiến 1 MC như tôi phải cảm động rớt nước mắt.

Tôi mong cái ngày cô gái ấy nói yêu anh sẽ đến sớm.

Cảm ơn anh.

Nói tiếp chương trình sẽ là Khương Hàn Băng.

Thời gian đã gần hết vì vậy tôi sẽ hỏi nhanh anh vài câu và nhiệm vụ của anh là thành thật trả lời.

Anh rõ rồi chứ.

-Rõ.

MC, cô hãy hỏi đi, tôi sẽ chiến đấu đến hơi thở cuối cùng.

-Ok.

Trước đây anh đã yêu 1 cô gái có đôi mắt ánh tràm trong trường MD đúng không?

-Đúng

-Anh đã yêu cô ấy thế nào?

-Yêu bằng cả trái tim mình.

-Anh còn yêu cô ấy không?

-Còn

-Nhiều không?

-Rất nhiều.

-Nếu giờ anh được gặp cô ấy, anh sẽ nói gì đầu tiên?

-Hãy nhìn vào mắt anh đi.

-Rồi sao nữa?

-Anh vẫn rất yêu em

-Đây là mối tình thứ bao nhiêu của anh?

-Thứ 3

-Vâng, kết thúc phần hỏi nhanh trả lời thật.

Giờ sẽ là 1 bất ngờ dành cho anh.

Hãy nhắm mắt lại đi, đừng có ti hí.

- Và giờ mở mắt ra đi.

Trước mặt Hàn Băng giờ đây, là 1 Ngọc Linh bằng xương bằng thịt, anh ngỡ ngàng nhưng rồi cũng lấy lại tinh thần

Anh tiến đến nắm lấy bàn tay nhỏ bé ấy và nói:

-Hãy nhìn vào mắt anh đi, anh vẫn rất yêu em.

Sau đó là 1 nụ hôn của 2 người, cả khán phòng như nháo nhào hết cả lên cùng vỗ tay ủng hộ họ.

Linh khẽ cười nói:

-Chúng ta quay lại đi

Thế là tình yêu đã đến với tình yêu, chỉ cần ta luôn tin tưởng vào duyên phận thì tình yêu ắt sẽ đến.

Đừng cố gắng quá nhiều, hãy đợi chờ 1 chút, mọi thứ sẽ đâu vào đấy thôi.

Về phía Trần Vũ và Khương Uyên, họ đã tự tìm đến nhau, tự thổ lộ tâm lòng mình cho nhau và giờ họ đã hạnh phúc bên nhau.

Con đường trắc trở để có được tình yêu đã kết thúc, sự yêu thương sau bao năm tìm kiếm giờ đã được tìm ra, sẽ còn rất nhiều thứ chờ đón họ phía trước như tôi đây có thể chắc chắn 1 điều, chỉ cần họ còn yêu nhau, còn bên nhau thì sẽ chẳng có gì chia cắt được... tình yêu...

The end

Bạn đang đọc truyện *Trót Yêu Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.